

Uši a Vítr

JEF | LÁBUS | TA PÁJKA | MARUSJAK | LANDA | HORÁK | FIALOVÁ | HÁJEK | KREJZEK | KVĚTUZOR | VLACH | POUČOVÁ | KOZÁK | VÁCLAVEK | MACHOLÁNOVÁ

Rozhovor: Petr Lutka

*Petr Lutka (*1952) pochází z Lipníka nad Bečvou a žije v Praze. Veřejně vystupoval od roku 1970, poprvé na Českomoravském folkovém festivalu v Uherském Brodě. Od roku 1974 spolupracoval jako jeden z pěti hlavních členů se sdružením Šafrán.*

Jiří Černý ve své recenzi charakterizoval jeho styl takto: „A jak se smál a křenil, tak i zpíval. S přibližnou intonací, udýchaným tempem, škobrtavým rytmem, ale tak vesele, ach, vesele! Žádnou podobnou metodu proudového zpěvu jsem po Lutkovi už nikdy nepoznal.“

Petre, poprvé jsem tě slyšel naživo někdy v roce 1975, Folkové dny v olomouckém kině Jiskra, pak nějaké vysokoškolské kluby, později Folkové kolotoče Ostrava, festivaly na zřícenině hradu Lukov..., tehdy jsi byl již platným členem sdružení Šafrán. Předtím jsi účinkoval v kapele, kdy to bylo, co jste bráli, jaký byl váš repertoár?

Bylo to v Lipníku nad Bečvou v době beatlemanie... Začali jsme hrát bigbeat v druhé polovině 60. let, někdy kolem roku 1967. Hráli jsme, co tenkrát letělo na Svobodné Evropě nebo co Jirka Černý dával na Houpačce a co se nám líbilo – z českých např. Petra Nováka, Olympiky, a z venku, co jsme dokázali zahrát něco od Beatles, něco i od Hendrixe nebo Cream, ale jen ty lehčí věci... Neměli jsme ani pořádný název. Když jsem u nich asi po třech letech končil

Unijazz Praha, 2013. Foto: Martin Harák

(v r. 1970) a začínal coby písničkář, pokračovali s názvem Torzo, pod kterým hrají doteď a mají veliký fanklub příznivců, kterým pravidelně vyhrávají.

Jak se stane z písničkáře „Šafrán“?

„Vrána k vráně sedá“ – měli jsme cosi společného na srdci, a to nás časem vedlo k tomu, že jsme jako volné sdružení písničkářů rádi vystupovali společně. Bohužel to bylo jen pár roků, po podepsání Charty některými z nás už to dál nešlo. Přesto i ta krátká doba stačila k tomu, že vytryskl mohutný pramen – přímo gejzír všelijakých nápadů a inspirace, který zavláhl mnohá suchá srdce i celkový suchopár v této zemi. Je to až s podivem, co všechno za těch pár let vzniklo a jak to pak i nadále zdárně pokračovalo. I když u každého jinak a už ne tak jednomyslně a společně jako na začátku.

Chodil jsi v mládí do „lidušky“ (Lidová škola umění) nebo jsi měl naposloucháno a na kytaru jsi samouk?

Do lidušky jsem měl možnost chodit, ale tam se tenkrát nevyučovala kytara, ale hlavně klavír a teorie, a tak mě po nějaké době přestalo bavit tam docházet. Naši neprotestovali a nechali mě pokračovat na kytaru, kde jsem se základy – pár akordů jsem se naučil od několika starších kámošů z baráku a okolí. Jiří Zych začínal taky tak. Jenže ten začal na rozdíl ode mě hned skládat songy – mnoho jeho známých písní vzniklo v jeho 11, 12, 13 letech – např. Budka, Kleopatra a řada jiných. Jsem tedy na kytaru samouk, většinou jsem všechno od někoho „okoukal“...

Písničkáři v Šafránu se snažili sdílet pocity svými texty, ty ses trochu odlišoval, jednak brou na kytaru, zpěvem a pak tím, že jsi nezpíval své texty, ale zhudebněné básně, bajky spolužáka ze ZŠ Jiřího Zycha. Jaká s ním byla spolupráce? Kolik jeho textů jsi přetvořil na písničku? Prakticky všechno, co jsem dostal a hrál od Jirky, bylo komplet od něho – hudba i text. Celý text na zhudebnění mi nikdy nedal, jenom možná 2–3 písně jsem si hudebně mohl trošičku pro sebe

Spolu s Jakubem Nohou, Magorova studánka, 2017. Foto: Zdeněk Skružný

Lidovky účinně odbourávají všechn falešný patos a nánosy komerce

upravit. Mezi ně patří např. i doted' občas hraná píseň Nešlapte psům na nohy. Neměl jsem žádný vlastní repertoár, a tak jsem začal hrát díky převzatému, který mi nabídl a pravidelně domů donášel po dobu asi jednoho roku můj milý spolužák a kamarád Jura Zych. Nebyť jeho, těžko bych začal někde veřejně hrát – nebylo by totiž co. Pak postupně přibýly písně ze Sušila, vcelkem překladky (Marek Grechuta, Brassens, Okudžava aj.). Ale vlastní věci jsem začal skládat a zpívat teprve až začátkem 80. let, kdy jsem uvěřil.

Safránovská generace měla kořeny v anglosaském folku šedesátých let a taky třeba v písničkách Vysockého a Okudžavy. Kdo ovlivnil nejvíce tebe? Máš nějaké vzory?

Nejdřív probudili můj zájem o folk z rádia mí slavní kolegové – hlavně Kryl, Hutka, Merta, Vlasta, Dáša a mnoho dalších. Z venku mě nejvíce oslovil hlavně Dylan, později taky hodně Okudžava, Vysockij, Brassens a samozřejmě řada dalších. Taky mám rád folklór – hlavně ten „domácí“: moravský, český, slovenský, kde není cítit komerce... Ten je pro mě velkou inspirací.

Koncem 70. let hraješ i písně s českými překlady textů zahraničních autorů, např. od Marka Grechuty Chorovod (překlad Zorka Růžová), písně Bulata Okudžavy (překlad Ondřej Hrab) nebo od Georgese Brassense První světová (překlad Petr Špaček). G. Brassense hodně svými překlady u nás zpopularizoval Jiří Dědeček. Nelákalo tě někdy udělat svůj vlastní překlad básně, písně, co tě oslovila?

Což o to, lákalo mě to. Ale nebylo snadné sehnat doslovné překlady. Takže jsem to ani moc nezkoušel. Dostal jsem se k tomu až po létech, kdy jsem byl osloven, abych přetextoval, přebásnil, několik desítek anglosaských, francouzských nebo německých vánočních koled. Dostal jsem k tomu přesné překlady. Zkusil jsem to a začalo mě to docela bavit. Pak to vyšlo i knižně.

Asi od roku 1980 se zaměřuješ na náboženské duchovní národní písně ze sbírek Sušila, Bartoše, Weise, Erbeny...

Už začátkem 70. let, když začal Jaroslav Hutka hrát ze Sušila, mě ty neznámé a moc krásné národní písně zaujaly a začal jsem z této sbírky, a časem i z dalších, vybírat písně, které mě něčím oslovily. A už tenkrát, kdy jsem ještě nevěřil, to byly hlavně duchovně laděné písně. Řadu z nich hrál Jaroslav – např. sv. Vavřinec, Svatá Dorota, A když bylo před kostelem apod., a tak jsem na to navazoval dalšíma. Člověk tam vnímá tu pokoru a úctu, která z nich vydechuje... Ta tvorba anonymních a ve-

směs nevzdělaných skladatelů a textařů je úžasně prostá a čistá, ale přitom i mimořádně nápaditá a originální. Dokázala oslovit i ty největší mistry vážné hudby – namátkou Martinů, Janáčka, Dvořáka, Smetanu... Reagovali na ni ve své tvorbě intenzivně a velice je inspirovala.

Později začínáš skládat hudbu k písním, jejichž texty napsali Květa Kotápiová (asi 200 písniček), Ondřej Fibich a Marie Dolistová. Píšeš i své vlastní texty?

Měl jsem vždy štěstí na výborné textaře, kteří mě poctili nabídkou je zhudebnit. Jde vesměs o lidi věřící, kteří většinu svého díla vytvořili k větší Boží slávě a chvále. Člověk si při tom uvědomuje jejich i svůj osobní vztah k Bohu, ke svatým, ale i k obyčejným lidem, pro které ty verše psali. Zhudebnění jejich textů a básní mi přineslo jednu zvláštní zkušenost – melodie vycházely z originality textu každého z nich, takže jako by ty melodie byly spíše jejich než moje. Kromě toho jsem ale od začátku 80. let psal i vlastní písně. Až na nějaké nepatrné výjimky jsou i tyto moje tvůrčí pokusy „diktovány“ vírou, vanutím Ducha Svatého... Jedna z prvních písní se jmenuje Ta kytára je můj kříž. Kdysi zpíval Václav Neckář nějaké dívčině: Tu kytáru jsem koupil kvůli tobě. Já to můžu zase parafrázovat takto: Tu kytáru jsem koupil kvůli Tobě, Bože. Abyš byl oslaven, aby se Tvé Jméno šířilo do celého světa, aby v Tebe uvěřil každý člověk... Podle této písně se jmenuje i sbírka vlastních textů a překladů opatřená i nápěvy, kterou mi vydali před pár lety v nakladatelství Galén. Krásnými ilustracemi ji vyzdobila Juliána Jirousová, vdova po Ivanu Magorovi Jirousovi. Jsem jí za to nesmírně vděčný. Ty její ilustrace krásně ladí s těmito verši.

Když Hutka přišel s písněmi sesbíranými Sušilem, tak u ortodoxních folkloristů narazil na odpor. A přitom právě on měl zásluhu na tom, že mladá generace tyto písně přijala, písně, které dříve pociťovali jako něco čítankového, historického, skleníkového. Najednou se zjistilo, že ty písně jde zpívat jen tak s kytarou a že mají stále sílu a sdělení. V současné době třeba Čechomor na tom postavil svůj repertoár. Co myslíš, proč dnes mladí lidé cítí potřebu zpívat si s kapelou, písničkářem „lidovku“?

Nejen dnes, Miky, ale odjakživa. A zvláště v této naší národní „kotlině“ je to cosi naprosto samozřejmého, častého a milého, že si lidé rádi spolu nejen sednou, najejí se, napijí, porozprávějí, ale i zazpívají. Zazpívat si s kapelou je také běžné – lidovky a krásné národní písně v podání dechovky, cimbálovky nebo Čechomoru

s hornáckým majstrem Martinem Hrbáčem velmi účinně odbourávají všechn falešný patos a nánosy komerce u písni umělých, umějí „pročistit vzduch“, a tak i inspirovat při vlastní tvorbě k něčemu podobnému. Je úplně jasné, že i u písni, které nemají vůbec žádný náboženský obsah, se projevuje víra, která většinu autorů provázela po celý jejich život. Víra, naděje a láska – tato nejsvětější trojice Božských ctností jediná dokáže rozkládat a ničit svůj opak – bezbožectví, pýchu, zoufalství, nenávisť apod.

Hrál jsi nějakou dobu (čtyři roky) s Emilem Pospíšilem, kdy tě doprovázel na el. kytaru, vyšlo např. CD Budka. Jak jste se domlouvali na aranžmá písni? Ta jeho kytara tam hodně pasuje, prostě jak se říká, „sedí to jak prdel na hrnec!“, prostě paráda!

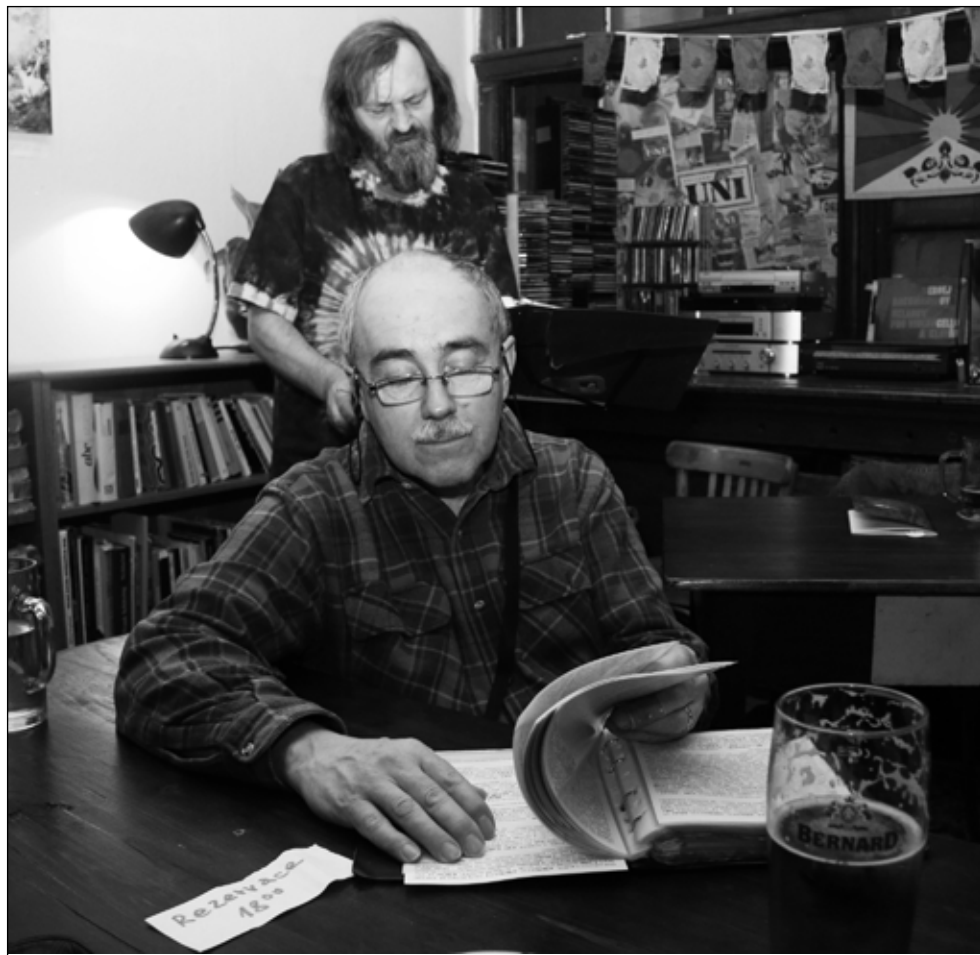
Vůbec jsme se nikdy nedomlouvali, každý hrál, jak nejlépe dovedl, aby podpořil toho druhého, aby ho doplnil tím svým kumštem. S Emilem se mi hrálo nesmírně dobře. Byl to vynikající kamarád, převzácená dobrá duše... Odjezdil autem se mnou všechny koncerty. Byl na něj naprostý spoleh.

Vlastní kapelu jsi nikdy neměl, zato vždy štěstí na vynikající muzikanty, co tě doprovázeli. Vždy to bylo nějaké duo Lutka + ... S kým jsi rád hrával?

Emila jsme už zmínili, ten hrál se mnou zhruba 4 roky. Po něm se mnou hrál taky asi 4 roky na klávesy Petr Freund. Když po „revoluci“ naše spolupráce skončila, bylo nám to oběma líto. Ale já jsem už vůbec neměl na to, aby ten, kdo se mnou hraje, se tím mohl také živit – sebe, případně i svoji rodinu. Proto jsme se museli rozejít. Myslím, že hrál nějakou dobu i s Karlem Plíhalem a Jarkem Nohavicou. Pak se ale dostal k Marii Rottrové a u ní hraje doted. Jeho aranže byly výborné, také přesně seděly na můj repertoár. A do třetice – občas se mnou hrával i Slávek Šraitr, zkušený a vynikající rockový kytarista. Uměl zahrát i velmi jemně, takže i s mou folkovou kytarou si krásně rozuměl. Krásně mi zahrál také na CD Vánoce v Mníšku pod Brdy a pár písni i na jiných titulech.

To bylo hlavně v éře, kdy jsi zpíval především texty Jirky Zycha. Nyní hraješ „mariánské písně“ prokládané „starými hitovkami“, co tě vedlo k tomuto přerodu?

V mém případě je moc těžké hrát nový repertoár, křesťansky laděné písně, pro publikum, ve kterém většinu tvoří nevěřící. „Staré hitovky“, jak říkáš, se tak stávají časem, Bohu žel, něčím na způsob „úlitby“ pro tuto většinu, aby strávila aspoň pár

S Mikym Marusjakem. Unijazz Praha, 2013. Foto: Martin Harák

písní jinak laděných, než jak tomu byla navyklá v těch „dřevních časech“. Někdy se to daří, někdy to moc nejde... Přesto za to stojí hledat cestu k těm, kteří jsou následníky našeho publika ze 70. a 80. let. I ty nové písně píšu přece i pro ně! Že nám všem nemluví stejně ze srdce, to ale není naše vina! Nebo je? No, jak se to veme!

V éře Šafránu se jednalo o dobu, kdy „pověřené orgány“ měly v popisu práce bedlivě sledovat a monitorovat texty písničkářů, zda jsou ideově v pořádku. Často po koncertech následovala předvolání a zákazy. Dostal jsi někdy také nějakého „zaracha“? Párkrát jsem byl u výsledku taky. V mém případě to ale nebylo nic hrůzostrašného. Trošku mi pohrozili a zase pustili. „Zaracha“ jsem měl jen v Praze prakticky po celá 80. léta. Pro písničkáře Šafránu nebylo možné hrát v Praze oficiálně. Byl tam kulturní inspektor, soudruh František Trojan, a ten naprosto nekompromisně zakázal zbylým písničkářům ze Šafránu v Praze veřejně vystupovat. Mimo Prahu to ovšem šlo. V Písmu je to krásně napsáno takto: „Když vás budou pronásledovat v jednom městě, utečte do jiného. Amen, pravím vám: Nebudete hotovi s izraelskými městy, než přijde Syn člověka.“ (Mt 10,23) Byli jsme tedy taky jakoby „na útěku“, ale byli jsme rovněž pod mocnou Boží ochranou. I když jsme o ní tenkrát vlastně ani moc nevěděli... Nehledal bych

v tom, narozdíl od mnoha statečných chartistů, undergroundů a věřících, kteří vědomě čelili útlaku a pronásledování, z mé strany žádné zvláštní hrdinství...

Nedá mi to, abych se na to nezeptal. Cca před čtyřmi roky, nejsem archivář, ale bordelář, co si nepamatuje datum, když tak upřesni, jsem dělal pořad v olomouckém Divadle Hudby, hrál jsi tam s Pepou Nosem..., později jsme se v této sestavě sešli i u Špičky. Tehdy dle mého názoru byl Pepa ještě v pohodě. Často jsi s ním vystupoval, a vaše píseň My chceme být slavný jak Beatles (Perný den – A Hard Day's Night) byla vždy pečkou na závěr. Každý se nějak vyvíjíme, každý někam směřujeme, každý osobně vyznává různé hodnoty. Z tvých postojů a písní mám dojem pokory, snahu lidem přisvítit, aby se vraceli k tomu, kde je Světlo a na co se nemá zapomínat, na křesťanské hodnoty. Pepa Nos si jde zcela svou cestou ve všem, rozsévá nenávisť, strach, xenofobii, nechápu jeho kandidaturu za náhlédle SPD Tomia Okamury. Jaký je tvůj aktuální názor na Pepu a jeho postoje?

S Pepou jsme hráli v Olomouci v Divadle Hudby asi před 5 lety. Teď se moc často nevidáme, ale když se vidíme, vždycky z toho mám velikou radost. Mám rád i jeho ženu Vladku a dceru Lucku. Pepy si vážím za to, že ve všem, co dělá, cítím upřímnost a přesvědčení, že dělá to, co má dělat. Jestli se změnil a kdy to bylo,

vůbec netuším. Já ho vnímám vždy jako člověka, který se nemění podle zásady „kam vítr, tam plášť“. Však byl nedávno i vyznamenán z Ministerstva obrany za třetí odboj v 70. a 80. letech. Z toho jsem měl a mám upřímnou radost...

V současné době tě doprovází na klávesy tvá žena Markéta. Můžeme vás někde pravidelně slyšet?

Momentálně skoro vůbec ne. Markéta je na tom zdravotně tak špatně – nadváha i další vážné zdravotní věci – že nejsme prakticky schopni někam společně vyrazit a zahrát. Oběma je nám to líto, ale zatím se nám nedaří najít nějaké řešení. Bez mála 10 let jsme hrávali pravidelně každý čtvrtek 7 až 10 písniček během pobožností u sošky Pražského Jezulátka u Panny Marie Vítězné na Malé Straně. To skončilo před pár roky po nástupu nového představeného. Od té doby jsme na misiích – hrajeme tyto písně, kdekoli se ocitneme nebo kam jsme pozváni.

Tvůj syn Marek se pohybuje ve filmové branži, režisér, autor Dusno času nebo experimentálního filmu Barva Cynismu (promítalo se i na undergroundovém festivalu u Skaláka). Neláká tě filmová hudba? Vytvořit pro Marka muziku k jeho filmům?

Sleduji svým otcovským zrakem a s láskou jeho filmové i písničkářské snažení, fandím mu, povzbuzuji ho, aby v tom našel zalíbení nejen on, jeho diváci, posluchači, ale i Pán Bůh. Zatím jsme spolu nikdy nehráli, a tak bych měl obavu, že bych se asi netrefil do svérázu jeho tvorby. A navíc filmová hudba není můj žánr. Psát samotnou hudbu jsem zatím nedokázal a upřímně řečeno mě to ani neláká. Má doména jsou písně – aby byly pro všechny srozumitelné a mohly si je se mnou zazpívat i posluchači.

Tvé písničkářské plány do budoucna?

Prosím Tě, Miky, rád bych dodělal několik desítek písní, které vznikly jako hudební skicy, ale nejsou ještě „dolažené“. A pokud by k tomu došlo, tak nahrát aspoň ty nejzdařilejší z nich na nějaké nové hudební tituly. Z těch mnoha zhudebněných textů od Květy Kotápiové, Marie Dolistové nebo Ondřeje Fibich jsem nenahrál skoro nic, tak bych to rád zkusil ještě nějak napravit. Přibývají nejen plány, ale i roky. A tak už leccos nejde jako dřívě...

Dnes se setkáváme především na různých vernisážích, autorských čteních, mších a recitálech v kostele, na Magorových studánkách, Československých večerech..., těší mě, že vystoupíš na Malé scéně festivalu Napříč – Konec léta 2019 v Meziříčku na mělně u Skaláka. Moc rád bych zase po letech slyšel Chorovod, tak opraš texty! Těšíme se všichni.

Díky! Já se taky moc těším!

Miky Marusjak

Popis jednoho koncertu

Cesta do existenciální Prahy, tak se jí obávám. Koncert na neznámé adrese, na fotce je dům, možná opuštěný, možná hnízdo neřestí. Och, neboj se, jsou na něm firemní cedule a uvnitř je nákladní výtah. Ale jen stále se ptám, zda už je to zrušeno. Není a blíží se to. V knize o zkaženosti byl právě v takovém domě, ctihodných cedulí a kanceláří a prodejny ryb, ten největší brloh. A nákladní výtah v příběhu figuroval jako místo plné strachu naproti dveřím kanceláře lupiče, který zde počítal denní tržbu. Přijel jim mstitel. Kniha je kniha a Praha je Praha. Nebude to tam jako v knize. A přece to veganské bistro v domě ještě do půlnoci otevřené je velice našlechtěné, ale podobné slušné prodejně ryb z knihy, prodával v ní největší kmotr. Prošli jsme s nástroji holými, jen tak bez futrálů skrz bistro, nikdo se nedivil a jedli tam muffiny s třešničkou, nějak se nešlo na sál zeptat. Sál pro koncert dle věčřejších instrukcí je ve druhém patře. Za bistro je schodiště plné dveří, výtah nikde, dveře jsou od bytů a od taneční zkušebny. Ano, také tam byly zkušebny, v tom periferním domě je zřídilo město pro lidi z ulice a rozpadajícimu se továrnímu areálu dodalo punc sociálně příznivého místa. A ten pouliční lupič předstíral manažera kapel ze zkušeben, ačkoli ho zajímalo výhradně počítání peněz z černoty. Zas je to podobné. No nikde sál, asi vchod z boku domu, ano je tam. Tam na dvorku sedí spoluhráči, kteří již dorazili dřív. Taký jsme to nemohli najít, ptali se v bistro. Ti Pražáci jsou divní, neznají souseda, nevědí, že mají v domě klub. No je neoznačený. Ale já přesně vím z knihy. Vegany obsluhuje kmotr, všichni vědí, jak to je v domě a se vším. Co je to za divné panáky, když všichni vědí, jak to zde chodí, a oni se ptají, kde je klub. Radši dělat, že se nic neví. Kniha není kniha a Praha není Praha, poznáním je, že kniha je Praha, teď už je jasné, že podhoubí všech velkoměst a knih o nich je jedno a totéž, jednolitě peklo se rozprostírá jako vrstva pod vším. Kniha je Praha. Je to tu ono, žádná nápodoba, ryzí děs nebo nezvyk na drsné velkoměsto, pro nás z vesnice, podsvětí nebo očištěc, a z něho vzhůru do pekla. Tak to vypadá po příchodu do klubu. Obrovský nákladní výtah je přímo v něm jako tlama. Hned vedle něj stolec s občerstvením, místo chlebiček sklo s cukrem. Sluší se pohostit hosty na předsvatební hostině, ale proč tu skoro žádní nejsou? Prý normálně se do klubu chodí, ale dnes je nepříliš navštíven, jak sedí k celkové podezřelosti. Ano, instrukce sedí, klub je ve druhém patře, ale pod zemí. Na dvorek z něho vycházejí temné zvuky a to starým okénkem na uhlí. Ideální místo pro hudební klub, přímo nad stěnou dvorku železnice, zepředu další železnice a z třetí strany silnice. V tomto podsvětí

plane červené světlo, diváků jen pár, a není vyloučeno, že jsou to hudebníci z následujících kapel. Sedí i další instrukce, že zde máme být v 10, ale to jsme špatně pochopili, že budem hrát, to až ve 12, a kdoví kdy. A tak co nám to tu nesedí, ve značné nejistotě začínou dohady, zda jet domů, tak pozdě se účinkovat nechce, a nervozita celková i z počtu nepočtu diváků. Jak s tím naložit. Co tu vlastně děláme. Proč zde máme hrát. No proto, když někdo projeví i nástin zájmu, tak se toho chopíme. Prý nás pozval ten ženich, jak je to celé i upíří, death, satan nebo devilrock. Co to je, ty kapely, nyní vystupující před námi. Nemožný hluk, ostrost a nemístnost naháče s podvazkovými pásy, zpívajícího jen hluboké chrčení beze slov. To je to podsvětí, především nejistota a strach o to, co zde vše je v pozadí, je to nesrozumitelné místo. Nakonec je rozhodnuto, jako pozvaní profesionálové zahrajeme. Sedět na dvorku pod stále se vypínajícím světlem na fotobuňku je očištná koupel po zhlédnutí klubu. Zpěvák vykřikovač šel na pivo, asi na veganské do bistra, od kmotra. Ostatní nakonec se schoulí všichni do backstage, malé kabinky mimo podium a mimo záchodky. Ty jsou v hloubi protilehlosti, ve velké místnosti je demonstrativně umístěna sada pisoárů, vstup volný uvozený rudým závěsem, přes tento předpokoj se pak jde ke kabinkám. Ale v té kabině backstage je snad i lidsky teplo a útulno, je to útulek pro naši nejistotu. Proč tu tedy hrajeme je zodpovězeno, dále jak asi naladíme, všelijak, a pro koho hrát, momentálně sál prázdný, na dvorku 5 lidí, možná hráči z předchozí kapely. Hráti či nehrát. Tak snad hrát, když už je naladěno, a když hráč na kanystr přidal podpis na stěnu mezi ostatní podpisy zoufalců zde hledajících útěchu před vystoupením na pekelné stage, tak už je zpečetěno, jde se. Vykřikovač se najednou vynořil, chodí nakřivo, veganské pivo je silné. Ostatní jdou rovně, sevřené hrdlo nedovolilo napít se nadmíru a taky řidiči spěchají 200 kilometrů do svých postelí s květovanými nebo pruhovanými duchnami. Tak je to prosté, jemné jsou duše, stres z pekelnosti a strach z prostředí jako z knih je dnes formuje naživo. Výkon se předvede, ať se děje cokoli, zde projevili náznak zájmu, a když nás někdo chce, tak zahrajeme třeba v pekle. I tam jsou křehké duše, které nás pochopí. Všichni jsme křehké ctnostné duše a zároveň je v nás vlk a temnota, a jsme jednou nohou v pekle. Teď i druhou, po výstupu na podium. Ozvučení elektrické, montáž pomůcek ruční, není ještě vše na elektriku. Není ještě vše na tomto světě ztraceno, jen je ho potřeba varovat.

Drama. Proměna.

Filharmonie. Pro začátek to jen tak probleskuje, violoncello, elektrická kytara a basky-

tara, bicí, zpěváci, zadní svět, který známe jako běžně viděný, prostě hudební těleso. Jako stěna ho místy i nemístně zastihuje přední svět, recitátoři, tanečník, co to bude, když jsou nazi, polonazi zelení a oranžoví a polodiví a všichni červeně nasvícení. Ladění orchestru, a zvukař to snad dá dohromady, tu pomalou předeheru. Cirkusový vyvolávač uvádí první píseň. Randál tlukotu na barely, namontované na žebříku tlukot srdce přehluší tlustý tanečník, bakchus v rytmu podsvětím bouchá dámským flitrovaným střevíčkem do dopravní značky velké, skutečné, zákaz vjezdu. Přes hřmot všeho se dere mezerami vpřed tón cello, něco z kytary a bicích. Světlo světa jen tak trochu probleskuje skrze okna záclony temnot. Texty jsou sprosté asi, jen trochu se dá tušit jejich nesmírná sprostota, protože vlastní bratr, hluk temnot, je sotva propouští, vrstvení temných záclon na sebe dává tušit hlubiny temné noci, hrubé noci. Je zde však naděje, snad vrstva vlídných slov a kompozic ze světa zadního, tahy smyčce vlevo a vpravo jsou slyšet, to je dobře, že tak dost, i ta kytara. A všechna slova taky nejsou sprostá, je zde zezadu naděje. Vpředu jako v zahradě neřestí jsou stále těla nahých hříšníků rozvášněných v tanec, přijdou do pekla, a tam je takto v předkotlí zobrazí středověký malíř. Bojím se já, boj se ty, další píseň bez pomlky uvádí cirkusový vyvolávač. O kardinálovi, ratata, bakchovo nesmírné tělo obra tančí piruety s kadidelnicí oště zeleně svítící. Tak lze vidět, jak ze světa ctnostného, tam v pozadí, vyhřezává nepřetržitě jeho neřest skrytá, ale zde otevřela se náraz ke zhmotnění rozdělení osobnosti celého světa, tak se nám svět rozpojil a přeměnil v pana Jekylla a pana Hyda. Spolu neskutečně prolínají všechny jeho roviny i křivky i čtyřrozměrná tušení. Cirkusový vyvolávač uvádí další píseň, taneční, jako ostatně má těleso všechny taneční. Tančí se jako v podsvětí, úplně i virtuálně, diváci se jen kývají a začalo jich přibývat, odněkud se zde vzali, jsou však při smyslech, či jsou jen výplodem toho dění na podiu. Jsou sjetí z toho cukru, nebo ze soli, kterých začalo na skle ubývat. Jen střízlivý je ženich, zvukař a já, nehrající šedý doprovod, který je na hraně mezi filharmonikem a divákem. Nevěsta neznámá. Kdo by se také vdal za takové psycho, kdo by si vzal takový ansámbl do předsvatebního dne. Nevěsta neexistuje, dnešní doba je neúplná, jen plná samých ženichů. Dirigent nejel, při minulém koncertu rozbil theremin, a tak filharmonie hraje svoje disharmonie bez něho. Ale na další píseň, starodávný chór, je zde plnohodnotná náhražka. Bakchus svými piruetami dotančí před podium a hokejkou určí celé těleso. Violoncellista hraje stále s velkým nasazením, kytaristé komponují v duetu rocková sóla, bubeník je v plné

Die Retardovaný Koksoflyn v mutře Prahe pérem Eoy Macholánové

práci, ale co zmůže orchestr zadního světa, když přední svět dopředu se deroucí svou pokleslostí huláká písně a zmítá se, je opilý nebo zvlňuje se ve své roli zpěvák vousatý, tlukou do barelu úderu kovárskými na pohled slušný hoch a podivný malý oranžový muž, žena velmi vysoká se zelenými vlasy. Alegorie práce začíná. Rozbrušovačky v rukou vousatého bakcha a vousatého klátícího se zpěváka vychrlily proudy zlatých jisker a zaječely při broušení dopravní značky a žebříku. Tak usilovné broušení probouzí strach, zda se nerozbrousí vše na podiu až na atomy. Další píseň ze světa zvrhlosti, bakchus usedá na kolotoč z otočného regálu na kancelářské šanony. Křehká konstrukce přízračně unášá obrovu nahé tělo, točí ho dokola, ten se tváří velice nevinně a cudně, a nehybně pohlédá do nekonečna, a k tomu

texty o točení pokleslých filmů tekou v řece lomožných zvuků, probleskuje hlukem všeobecným cokoli z ráje i pekla i středu mezi tím, světa takzvaného našeho. Umělecké vytržení v metafoře proměnilo filharmonické těleso ve vroucí hmotu, umělci blbnou a vaří své elixýry a snad ani netuší, jak se vzepjali do živého zobrazení na podiu. Koncert na pohled jako velkoprostorový nesmysl, je plné podobenství a zobrazuje rozdvorejší a morální vyhaslost, jen tuto poezii zde najít. Prozít. Zda prozřou tři střízlívi mezi diváky nebo diváci pod vlivem omamného všeho, mohli by stejně prozřít diváci v národním, shlédnuvší extravagantní toto varieté. Pravděpodobně však prozření je všechny mine, šok z andaluského psa má své pozadí a těžko se dosahuje na dno duše tak, aby si duše přiznala, že kromě zasloužilého orchestru

je její součástí i taneční rej ze všech různých neřestí. Naprostá neřestná kaše, každý den s pokusem z ní okusit k obědu, večeri, snídani, kdykoli, vždyť je tak sladká, oproti suché skývě. To není chvilková špína, to je dlouhodobá špína. Cirkusový vyvolávač uvádí poslední píseň, publikum stále pozorné a sledující, ale my víme, kdy přestat, vše krásné jednou končí. Red art, neboli červené umění, zde v tom červeném světle má tu sílu koncert ukončit. Bubeník zezadu si na chvíli přiskočí dopředu a rachotí barelem do dopravní značky, kytarové a cellové sólo malinko prosvítí ten přední rozháraný svět, kohout v textu zakokrhá, kokodák. V poklidu dohrmí poslední bouřící píseň, bez blesků bouře, ale i tak v konci se silami. Opona by spadla, být zde nějaká, tak jen potlesk, úklid nástrojů začíná a do toho ze světa zadního velice tiše se line něco z Beethovena, Devátá. Dvojí proměna v klidu dokonána. Poprvé skupina zmatených lidí křehkých duší se přeměnila v hřmotící a naléhavé podobenství, aniž to tušila, podruhé se přeměnilo podobenství do nehmotné esence a odletělo v dál ke svému věčnému blouzení od osoby k osobě, hledaje kdo prozří, nebo snad prozřel.

Epilog

Klid, ticho ve vyhaslé výhni, poklidný ač spěšný úklid, dnes se už pekelný klub zavírá. Zcela bezbarvě uklízejí vystupující rekvizity, nástroje, jako by na konci vystoupení byl velmi ostrý řez, oddělující vystoupení od následného plynutí času, od jiné skutečnosti. Nosí se harampádí, dopravní značka, kadidelnice, žebřík a jiné rekvizity, také nástroje slušné hudební a vzniká obrovská hromada, roste před tlamou výtahu. To bylo dobré, jak jste tam dal tak hlasitěji ty kytary. A taky to cello. Ano, určitě jsem tam dal i hlasy dobře, to jsem ale ještě neviděl a neslyšel. Jsem v šoku. Nebudu vůbec spát. Já taky, možná už nikdy. Velká plechová tovarní vrata výtahu se otvírají, aby tlama pohltila tu velkou hromadu smetí a vyvezla ji nahoru na dvorek. Rychle opustit podzemí a spěchat do těch květovaných a pruhovaných duchen 200 kilometrů daleko. Nikdo z vystupujících nebude tušit, co se dělo. Klátící se zpěvák vykřikovač to považuje za nepovedené vystoupení, protože byl zmátožen pivem a těší se, že bude spát v autě. Bakchus, nyní už v trenkách, radši myslí na zítřejší demonstraci proti zločinu, aby si zakryl, že způsobil zmatek se začátkem. Bubeník s velkou dredovou hlavou přemýšlí, kde bude v koutku auta spát, než půjde taky na tu demonstraci s bakchem, aby ji zfilmovali. Kytarista v oranžových kalhotách myslí na to, jak se mu dařily rify, druhý s tropickým kloboukem je rozhozen z noční hodiny a ranní cesty, ta je mu hlavní hrůzou, když z posledních sil již za světla dojíždí domů. Violoncellista ve fraku a slušný chlapec demolující kanystr jsou rádi, jak se jim dařilo plně zahrát své role. Velmi vysoká žena se zelenými vlasy a malý muž s oranžovými vlasy

přemítají o dnešním obědě, jak ho stihnou udělat, když už je neděle a jsou ještě za svítání tak daleko od své kuchyně. Jen zvukař, možná ženich a já, jsme viděli tu časoprostorovou smyčku, průrvu mimosmyslového prozření. Už se nelze ukolébávat klasickými detektivkami, kde je jasně rozpoznán a chycen ten černý, všichni ostatní si oddechnou, že jsou bílí. Konec s tím, přišlo prozření. Všichni máme kromě běloby v sobě toho vlkodlaka, rozdvojení, o kterém se nechce vědět. Není to jen v knize, je to v Praze, je to všude, bělobou prorostlý zločin, vyhřezávající ze ctnostného pozadí všeho a každého. Může chybět jen málo a v každém se to převrátí, houpačka ctnosti a zločinu, může

chybět málo a z každého je zločinec. Udržet vlkodlaka na vodítku a nepouštět ho ke slovu, snad aby ani nezaštěkal. Nebudu vůbec spát, neusnu, pokročilá je hodina, svítá, ptáci začínají zpívat, na dálnici běží čáry a místo spaní, tak normálního, mluvím a mluvím celou noc, až do oběda a dál, neusnu, možná už nikdy. Bylo to skutečné, ta podobnost s knihou o všudypřítomném zlu, ten periferní squatový dům, pocit nemístnosti v něm a pak srůst s tím peklem, byl to koks nebo ne na skle, kdo se zeptá a neochutná, tomu se řekne, že to byla soda bicarbóna, zdali to byl klub nebo jen pro jedno vystoupení za účelem prozření zřízená instalace. Byly to třeba všechno kulisy šokujícího divadla, kdo

nešokuje, ten není poslouchán, byla kniha a divadlo jeden sen, co to bylo. Co to je, co to je, co to je, byla slova písně klestící si cestu lomozem úderů na barely a zákaz vjezdu. Co to je, tato instalace, jak všechny kulisy rozložit a naplnit všemi časovými a prostorovými souvislostmi, toto představení nelze opakovat, i když ho žádají v národním a na věhlasných scénách i v zámoří, nelze opakovat, je tak složité, i když je potřeba před vlkodlakem varovat. Snad zas na jiných místech se prolomí časoprostor a vydá varování v jiné podobě. Jako třeba právě dnes. Na pastvině je plný počet ovcí a jehňat, a přesto se na ní objevila jehněčí noha. Co to je, co to je.

1. 7. 2019, Eva Macholánová Motlová

JEF oslavil 70

J. E. Frič Na Daliborce, v Ostravě, říjen 2018, Foto: Ivan Motýl

Ve středu 14. srpna se v ostravské hospodě Forman (dříve na Daliborce) konala narozeninová oslava nedožitých sedmdesátin básníka Jaroslava Erika Friče. Hospodu v Mariánských horách domluvil ostravský básník Ivan Motýl, který Erika doprovázel na podzim 2018 při toulkách Ostravou. V této hospodě Erik vypil své první pivo a naposled zde byl v roce 1966, tedy před více než padesáti lety. Slovo dalo slovo a bylo dohodnuto, že Erik zde oslaví své sedmdesátiny.

Erik se jich už nedožil, přesto se Na Daliborce sešla řada přátel a zabrala tak celou hospodskou místnost. Své nekrology/poesii přečetli či zapěli ostravští Ivan Motýl, Petr Hruška, Jakub Chrobák, Vladimír

Jaromír Horák a Míra Chuděj, zlíští Pavel Petr a Anička Švehlaková, olomoucký Miky Marusjak a brněnský Pavel Šuhájek. Dále na oslavu dorazili Erikovi synovci, básník Mojmír Vrba, Pavel Keller z kapely PBK blues a další přátelé.

Zlatým hřebem večera bylo vystoupení seskupení Ťovajz & spol., se kterými měl Erik v červenci nahrávat CD, což dopadlo pouze jednou společnou zkouškou někdy začátkem května, tedy necelý měsíc před Erikovou smrtí. CD se nakonec nahrát podařilo, i když bez Erika, a to díky Vítovi Raškovi ze studia Chlív. Pokřtěno bude na festivalu poesie Potulný dělník v brněnském klubu Yacht dne 25. 10. 2019. Na večeru zazněly tři Erikovy poémy, a to Hořící Berdej, Leonardovská chvíle a Bílý betlém. Tyto byly předvedeny ve složení Vít Ťovajz Holata (baryton a tenor saxofon), Radim Babák (přednes), Pavel Zajíc (klarinet), Radek Dráček Jančok (viola, smyčec, holatofon) a Honza Bartoň (holatofony).

Hrálo se na místě, kde normálně stojí kulečník. Horší bylo, že osvětlení nad kulečníkem bylo napojeno na mincomat a aby bylo pódium nasvíceno a protagonisté viděli na texty a noty, museli si předplatit svou dávku světla, což bylo milosrdných 60 Kč za 2 hodiny. Další podmínkou bylo pojištění objednaných 30 klobás, které byly na Erikovu počest objednaný (naposledy si tu na nich pochutnával), což bylo pravidelně ostravskými řečníky připomínáno, viz Petr Hruška: „Dejte si každý klobásu nebo bude paní hospodská nasraná“. Klobásy doplnila Anička Š. přinesenými koláčky, za což se musela na baru vykoupit panákem, a mohlo se veselit. Děkujeme všem, kteří se zúčastnili a hlavně Tobě, Eriku.

Honza Bartoň

Filmové okénko:

Toto číslo UaV pro vás nemám žádnou podrobnou recenzi, ale spíše výčet filmů a seriálů, které by vám neměly uniknout.

Seriály:

Years and Years (2019): britský pokus o seriál startující dnes a mířící do budoucnosti ve stylu Black Mirror.

The Loudest Voice (2019): Seriál analyzující vznik americké televizní stanice Fox news. Sice je zřejmé, že vznikl „na objednávku“ médií, které fandí demokratům, ale i tak je to kvalitní, ač zaujatý, materiál.

Filmy:

Alan Partridge: Alpha Papa (2013): Steeve Cogan je bůh britské komedie.

Bez věcí nad věcí (2018): německá komedie balancující na hranici kýče. Zahod' vše a odejdi nahý do lesa!

Anima (2019): Dva géniové se sešli na hudebně filmovém dýchánku v Praze. P. T. Anderson natočil pro Thoma Yorka z Radiohead 13 minutové artové orgie.

Amblin' (1968): Krátká prvotina Stevena Spielberga si vystačí beze slov. „Ten mladík má talent! Z toho jednou něco bude!“ řekli si diváci už v roce 68 a měli pravdu.

Vojtěch landa

Sépiovou kostí:

Tatiana Fialová

Narozena roku 1992, pôvodom Slovenka, ôsmym rokom žijúca v Brne. Jedným z jej detských snov bolo robiť vedu, tak to robí. Rada ticho pozoruje, všíma si detaily a potom o nich premýšľa. Má rada hudobné večierky, svoje izbové rastliny, saunu, miesta, na ktorých nie je telefónny signál, skaly a príšery. Nemá rada keď niekto zbytočne kecá a neznáša byrokraciú, obzvlášť vyplňovanie žiadostí. Celý život sa bála jepic, ale prestala, keď zistila, že zajtra umrú.

KEĎ MLADÝM CHLAPCOM NEFUNGÚJÚ PENISY

keď mladým chlapcom nefungujú penisy,
môže za to antikoncepcia vo vode.
môže za to chlast
a dlhodobý nedostatok spánku
môžu za to inteligentné telefóny
a výchova
tráva a kokain
môžu za to ich starostlivé matky
nudné učiteľky
nudné porno
jedlo z mikrovlnky
výlety do čiernobylu
kyslé dažde

cigarety
chlast
cigarety
chlast
drogy drogy drogy

môže za to tvoj pes
môže za to babičkina sestra
môže za to smutný predavač zo samoobsluhy
môžu za to
lesní škriatkovia
a škriatkovia mestskí
môže za to východ slnka
odrážajúci sa na pleške motorkára
môžu za to drevené korále
kožené opasky
gumové rukavice
vianočné oplátky
páperové vankúše
a všetky plesnivé chleby sveta.
keď mladým chlapcom nefungujú penisy,
je to na posranie smutné.

MÁŠ OHEŇ?

uvažovala som o tom,
prečo je popol taký krásne krehký.
skoro tak, ako niektoré veci v nás.

a v tom... mi zazvonil policajt
a pýtal sa
na byt, v ktorom býva 5 rumunov.
tak som si to predstavila...
5 rumunov ako sedia
v zažltnutých tielkach
v hnusnej kuchyni
a hádajú sa,
ktorý z nich
má väčšie péro
a z ich cigariet
a životov
ostáva ten istý
krásne krehký popol.
deje sa to všade.
snažíme sa o tom nevedieť.

fajčenie môže zabíjať
skoro tak, ako niektoré veci v nás.

COMMON BABY LIGHT MY FIRE

keď čivava hrá na gitare
a tučné ženy tancujú na gypsy kings
keď máš viac špinavých kríglov než čistých
a okolo tretej ráno zistíš,
že celý život vlastne kŕmiš rybičky s ľudskou
hlavou
a piješ rum
a že je ti vlastne úplne jedno,
kto videl tvoje kozy,
pretože telo je len telo
a duša je to, čo sa nemení
a špičky topánok praskajú pri chodení.
je dôležité mať niekoho, s kým môžeš
mať svoj vlastný svet
a niekoho, s kým môžeš skúšať narvať
rok do dvoch dní
niekoho, kto bude ten posledný,
ktorého budeš mať za boha
potom už nikoho
je dôležité vedieť sa hrať na zvieratká
veď čo iné má ešte zmysel
než tvoj pot na mojom nose?
sme smietky prachu v oku boha.

BOD ZLOMU

obrovské a roztrasené
klepe sa to predom mnou
ten obludný kopec želé
som zhypnotizovaná,
žalúdok mi odišiel do indočiny
nohy mi vrástli do zeme
aj tak raz všetci zomrieme.
videla som tučné dievča v legínach.

VIEM, AKÝ JE TO POCIT

viem, aký je to pocit
nosiť 6 až 7 pív v každej ruke,
ale vždy, keď idem domov s krabicou pizze,
rozmyšľam, aké by to bolo,
keby ma niekto skopol a ukradol by mi ju.
sedím v šaline a mám chuť vstať a začať strašne
kričať.
mám chuť klásť nemiestne otázky seniorom.
mám chuť zistiť, aký by to bol pocit,
oholiť si všetky chlpy, vrátane obočia a vlasov.
mám chuť zistiť, aký je
sex na záchode
skok padákom,
istá chôdza na podpätkoch
kopi luwak na raňajky
aké to je byť nejakú dobu na ulici
alebo zlomiť si ruku
letieť cez more
spievať cez 4 oktávy
vyskočiť z balkóna
porodiť dieťa.
Raz by som chcela byť stará múdra žena
s dlhými bielymi vlasmi.
vlastniť jablonoňový sad,
vytrieskať zo života čo najviac.

FEMINISTICKÁ?

opitá a nasraná na celý svet
premýšľam o alibizme mužov
a o tom, že potrebujem montážnu penu,
aby som s kludným srdcom mohla fajčiť na
vonkajšom parapete.
(mám diery medzi obkladačkami.)
nechcem ten ružový klobúk,
chcem navrátať poličky.
najhorší muž je srab, čo nemá vrátka.

Úhly pohledu: Uomlout se k smrti

Rád čtu deníky našich předních osobností z minulého století. V případě našich dějin se samozřejmě jedná o ostrou kritiku komunismu. A často pak přemýšlím, jak bych současnou dobu popsal já, aby třeba můj potomek jednou skrze krátký text přesně pochopil, čím společnost procházela. Myslím, že v současnosti prochází Západ „Dobou omlouvací“. Pro nás s komunistickou historií to vlastně není nic nového. Stačí si vyhledat rozhovor libovolného umělce v Československu po roce 69 a bavit se tím, jak si sype popel na hlavu, že se v srpnu nechal strhnout davem zaplacených reakcionářů. Jak sešel z pravé cesty.

Současný levicový diskurz v USA, Kanadě či Británii striktně určuje, co je a není přípustné. Situace samozřejmě není stejná, oproti naší éře komunismu mají postihovaní výhodu v tom, že nikdo není zavírán. Ale ono často pro naše disidenty byl větší trest zákaz tvorby, než pár let ve vězení. Osud mnohých umělců pak často končil tragicky. Jako nejlepší příklad si můžeme vzít jednoho z nejlepších scenáristů 60. let Pavla Juráčka. Po zákazu tvorby už jen dalších 20 let dohasínal a upíjel se po krčmách k smrti. Neměl peníze, rodina se mu rozpadla, přesně jak to komunisté chtěli. A zákaz tvorby je i dnes snadný. Pronesete jeden vtip přes čáru a než se nadějete, máte smazané účty na facebooku, twitteru, youtube a vaše slibná umělecká či univerzitní kariéra je ztracená.

Režiséři i komici jsou dnes běžně popotahováni za 10 let starý hloupý vtip. Kariéra každého umělce i akademika je neustále na hraně. A všichni to dobře vědí, a proto se omlouvají. Ale není nic potupnějšího než jedinec, který si ponížene hází na hlavu kyblík hnoje, a přitom si dál myslí to samé. Je to takové pokrytecké divadélko pro veřejnost.

U humoru je to obzvláště markantní, protože abyste mohli být skutečně vtipným komikem, musíte občas říct něco nevhodného. Musíte hledat, mýlit se a nacházet. Současná popkultura tak vyrábí dokonale kastrované humoristy, jejichž vtipy jsou na úrovni našeho silvestrovského televariet z roku 82. Ale dost bylo teorie, nyní pár příkladů z praxe:

Cyklistka Jen Wagnerová skočila v nedávném závodě třetí, když první místo vyhrála transgender cyklistka McKinnonová. Wagnerová po závodě na Twitteru prohlásila, že svět se dočista zbláznil. A měla samozřejmě pravdu, protože kdokoliv s lekcí biologie ze střední školy vám prozradí, že mužské tělo má obrovskou fyzickou převahu nad ženským. Jestliže byla vítězka ještě donedávna mužem, měla zřejmou výhodu, která se neztratí mávnutím kouzelného proutku v momentě, kdy se někdo prohlásí za druhé pohlaví. Nicméně to je názor, který současný politický diskurz nepovoluje a Wagnerová to dobře ví. Proto o několik dní později učinila kajícínou omluvu:

„Poté, co jsem měla čas o věci chvíli popřemýšlet, uvědomila jsem si, že mé tweety, aniž bych to tak zamýšlela, přilévají oheň k velmi kontroverzním otázkám, čehož lituji. Tyto tweety jsem napsala, jelikož jsem byla frustrovaná, ale byly to komentáře neproduktivní a negativní.“

Všímáte si té markantní podoby s kajícími omluvami za dob minulého režimu, kdy jste „nevědomky bránili socialistickému pokroku“? Co si z této omluvy kdo vezme? Myslí si snad Wagnerová, že vítězství McKinnonové bylo fér? Jistěže nemyslí. Myslí si stále totéž, ale nechce mít problémy.

Pojďme se podívat na druhý příklad, který se týká skandálu na Evergreen college v USA. V roce 2017 chtěli místní studenti patřit k mi-

noritám, aby byl na památku dřívější segregace černochů na jeden den do školy umožněn vstup jen příslušníkům minorit. Tato událost měla na univerzitě dlouho tradici, avšak vždy to byl apel zcela opačný: studenti jiné barvy pleti měli ten den volno a nemuseli do školy. Židovský profesor Bret Weinstein si tuto zásadní změnu nenechal líbit a prohlásil, že tohle mu až příliš připomíná období nacismu, kdy také židé nesměli na různá místa. Odmítl tedy zůstat doma. Strhla se mela. Weinstein byl pochopitelně okamžitě prohlášen za rasistu. On a jeho žena, taktéž působící na této univerzitě, neustoupili a po mnoha tahačích z fakulty odešli.

Bouře ale neutichly a studenti obsadily na 3 týdny kampus a drželi vedení školy v podstatě jako rukojmí. Tedy, obrazně řečeno, profesori nebyli nijak fyzicky napadeni, avšak ztratili kontrolu nad školou a bylo jim přikazováno, kam mají jít, kdy mohou promluvit či opustit místnost atd. Celé kantorské vedení se snažilo vyjít studentům vstříc. Ti chtěli omluvu. Na kameru je tak zaznamenáno několik pokorných omluv ředitele a dalších učitelů. Situace eskaluje dál, hnutí studentů navrhuje, že jídlo placené ze školních peněz, nebudou moci konzumovat bílí studenti a profesori. V průběhu jednoho z meetingu jsou profesori vyzváni, aby se přidali na společnou „káno diverzity“. Nejprve však musí požádat dav stávkujících minoritních studentů, zda vůbec mohou vstoupit do kánoje. Ředitel univerzity se omlouvá v podstatě na každém setkání. Jedna z omluv zní ve volném překladu asi takto:

„Založil jsem tuto radu pro rovnoprávnost (equity), aby došlo k systémové změně, abychom se vypořádali s touto problematikou. A já bych chtěl tímto poděkovat radě za tu obrovskou práci, kterou jste odvedli. Za to obrovské srdcové úsilí a za ten ten úžasný „equity plán“, který jste vypracovali.“

Těžko si nevybavit podobná prohlášení, kdy nějaký tajemník děkuje za straně a všem pravým komunistům, kteří bojují za zájmy československého socialistického lidu.

Asi není třeba dodávat, že omluvou si ředitel žádný respekt nezískal. Naopak, revoluce vždy pohrdá loutkami. Každá další omluva jen studentům ukazovala, že nyní si mohou dovolit cokoliv.

Vedení tak fakticky přestalo zastávat svoji funkci, protože studentům se, až na zmiňovaný manželský pár, nebyl nikdo ochoten postavit. Proč se nikdo neodvážil odporovat, je zřejmé. Všichni kantoři si dobře spočítali, že hádka bílého učitele s černými a asijskými studenty pro ně nemůže dopadnout dobře. Budou okamžitě označeni za rasisty bránící pokroku. Jejich zbabělost se tak dá do určité míry pochopit. Co však tolerovat nelze, je jak se vedení zachovalo k Weinsteinovi a jeho ženě, kterým neprodloužili smlouvy, ačkoliv jim muselo být zřejmé, že se ničeho nedopustili. V Americe funguje systém profesorských grantů, který je na několik let právě proto, aby akademici byli nezávislí na politizování ve vedení fakulty. K ukončení tohoto několikaletého grantu musíte mít opravdu vážný důvod, který samozřejmě neexistoval. Manželský pár tak sice posléze vysoudil značné odškodné, ale nový úvazek se současnou nálepkou rasistů a „alt-right“ radikálů seženou jen velmi těžko. Přitom mají rodinu, kterou musí živit. To je cena za odvahu postavit se davu, které si je každý velmi dobře vědom, a právě proto většina umělců a akademiků volí poníženou omluvu. Avšak o této odvaze se téměř v žádném liberálním tisku nedočtete. Masmédia se v Americe zabývají pouze útlakem menšin, na čemž by samozřejmě nebylo nic špatného, kdyby novináři byli schopni vyhodnotit, kdo je obětí. Jenomže černošská doktorandka z Evergreenu s neomezeným přístupem do médií, která fakticky rozhoduje, kdo na fakultě bude vyhozen, a kdo nikoli, není na straně utlačované menšiny. Naopak, ona je tím utlačovatelem. Nejde totiž o barvu pleti, ale o to, kdo má rozhodovací pravomoc. Kritici současné levicové identity politiky (založené na systému interseksionality) připomínají, že z dnešního

boje proti rasismu a útlaku menšin by byl vyloučen i samotný Martin Luther King. Kingův sen byla Amerika, kde nejsou lidé posuzováni podle barvy pleti. Jenomže politika identity je na barvě založená. Problém je v tom, že tento ideologický směr nepočítá s tím, že v každé vedoucí skupině se objeví i psychopati toužící po moci. Jestliže tedy kdekoli vznikne systém, kde je kritika například černošského studenta či profesora téměř nemožná (jste obviněn z rasismu), je takový jedinec velmi těžko odvolatelný, ať už jsou jeho kroky jakkoliv destruktivní. Kritizovat jej teoreticky může jen jiný příslušník menšiny, ale bohužel ani tento systém nefunguje, jelikož příslušníci minority jsou tlačeni k tomu mít jeden názor a nefungovat jako individuality. Současná politika identity například nedovoluje, aby černý Američan volil Donalda Trumpa, takový člověk je označen za zrádce (viz termín Uncle Tom). Nejde teď o to, že Trump je v mnoha ohledech skutečně špatný prezident, ale ostrakizací Trumpových voličů americká levice nic nezíská. V tomtéž duchu je u nás velmi kontraproduktivní napsat článek, že Zemanovi voliči jsou staří hlupáci z vesnice. Jak si je pak můžete získat na svoji stranu, když je urazíte?

Ale to jsme se již dostali daleko od původní myšlenky „Doby omlouvací“. Kdo zůstal z dob politických procesů nejvíce v paměti? Byla

to právě Milada Horáková, která jediná nepapouškovala naučenou omluvu. Přitom dnešní „rebelové“ proti současnému mediálnímu diskurzu mohou přijít o zaměstnání, tisk jim zkazí pověst, ale mučení ani lágry jim rozhodně nehrozí. Mají mnohem méně co ztratit, přesto se bojí. A proto se domnívám, že právě tyto omluvy musíme archivovat. Jednou se zapíší do historie, jako otisk šílené doby.

Abychom však nekončili depresivně, připomeňme si případ komika Kevina Harta, který měl uvádět letošní Oskary, avšak kdosi objevil jeho mnoho let staré nevhodné vtípky na účet homosexuálů. Hart se omluvil. Řekl, že byl mladý, práva LGBT nijak nezpochybňuje a dnes by už takové hloupé vtípky nikdy neřekl. Dav však požadoval další, komplexnější omluvu. Hart následně účinkování na Oskarech sám odmítl. Řekl, že když lidem nestačí jedna omluva, tak on nikomu blbce dělat nebude. Někteří umělci i akademici tak snad konečně začínají chápat, že lidé si nakonec vždy váží těch, kteří se nebojí jít proti většině. Kdo se neumí postavit davu, vejde do historie pouze jako slaboch.

Vojtěch Landa

Krajní okénko: Klimatická změna a výsadba stromů: když tam má růst sto let, ale nevíme, co bude za deset

Pokaždé, když sadím strom, si říkám, jestli nezpůsobuji jeho smrt. A když se na rok ukáže, že je opravdu zabítý, nezbyvá než najít chybu a při příští výsadbě se jí vyvarovat. Mohlo se stát kde co: ožral ho zajíc, málo závlivky, na špatném světle, na špatné půdě, nebo si prostě sám řekne, že než tady být, radši chčípne. Někdy se stane, že z obrázků, které nakreslím, se sadí opravdu hodně stromů. To si pak snažím nepřipouštět, že mojí chybou mohou všechny zajít.

Průběh posledních let a taky hmota myšlenek na klimatickou krizi mnoha lidí už nedovoluje nepřipouštět si, že stromy, které teď sadíme a čekáme, že za deset, dvacet, třicet let budou krásné, mohou být také dočista mrtvé, protože se prostě zapomnělo, že se musí počítat se změnou klimatu.

Začala jsem vyhledávat pojednání o výsadbě stromů ve světle klimatické změny. A hlásání hesel „Zasadit bilion stromů“ a „Česko potřebuje deset milionů stromů“ jsou docela plytké. Jakých stromů a kam?

Jak a jaké stromy sadit ve světle klimatické změny, je ale podle všeho tápání v temnotách. Ví se, že pokud se naplní klimatické scénáře, bude to mít dopad jak na ekosystémy, tak jednotlivé druhy. Docent Pejchal z Lednice, s šedivou aurou a očima, které vidí věci, co ostatní nevidí, už nad tím dupal. Co pro stromy znamená klimatická krize: v létě budou žíznit a na brzo přicházející jaro omrzat, extrémní povětrnost bude stromům působit zlomy a vývraty, klimatická změna způsobí rozšíření chorob a škůdců, na které druhy nejsou připraveny, sama půda se bude pod tíhou klimatické změny měnit. V květnu tohoto roku byl ve slavném časopise Nature otištěn článek (podíleli se něm čeští vědci), ve kterém je popsán dopad klimatické změny na vztah

hub, bakterií a stromů. Píše se: „Vzrůstající teploty ale vychýlí podmínky prostředí natolik, že je houby nebudou moci ovlivňovat podle svého.“

Každý mrtvý strom, který po cestě vidím, mi připomene s jakým rozmyslem se mám ke stromům chovat. Že musím vybírat jedince co nejvíce odolné výše uvedeným jevům – jedinec, kterého sadím, má pocházet z místa, které odpovídá stanovišti (vhodné provenience), nebyl v zahradnické školce rozmazlován a je dostatečně mladý, aby si na nové místo dobře zvykl. Výsadby ať jsou druhově pestré. A nejen druhově, ať se liší i délkou dožití – krátkověké dřeviny (např. osiky, břízy, jeřáby) nám pomohou lépe reagovat na změny.

Hodnocením druhů stromů pro výsadby do doby klimatické změny se zabývali němečtí vědci. Zásadní pro ně u druhů stromů byla odolnost vůči suchu a zimovzdornost. Vypracovali přehled doporučených druhů. Kdo by si rád založil zahradu vzdorující klimatické změně, má podle německých vědců použít např. tyto dřeviny (kategorie velmi vhodný): javor babyka, svída dřín, hlohy, hlošinu úzkolistou (českou olivu), jalovce, různé borovice, akáty, jeřáb muk. Další méně vhodné kategorie následují.

Při vzpomínce na vyprávění spolužáka o pěstování konopí, kdy nechal rostlinku za pomoci baňky a svíčky ve zvýšené koncentraci oxidu uhličitého růst rekordní rychlostí, je třeba nakonec říci, že některým druhům dřevin se může dařit až moc a budou se v tomto případě chovat až invazivně.

Ta Pájka

OBCHOD VYDAVATELSKÉHO SKLEPA EARS&WIND RECORDS

Dřevěná cikáda WWW.DREVENACIKADA.CZ
...poesie a kravál

Mikyho zápisník: Vivat samizdat

Vivat samizdat

Dávno jsou pryč ty doby, kdy kvůli nedostatku oficiálně vydávané kvalitní literatury jsme texty básnických sbírek opisovali na psacích strojích přes průklepáky a kopíráky. Psalo se tehdy jen jednou barvou – rudou, proto vycházely nejrůznější samizdatové časopisy, periodika, občasníky... Mít psací stroj znamenalo v té době mít pomalu zbrojní pas, natož rozšiřovat texty pomocí cyklostylu..., to byl rovnou kulomet a hrozily postihy za „nedovolené ozbrojování“! Kamarád Houla – Stanislav Zárybnický v létě 1989 podepsal a rozšiřoval petici „Několik vět“, za což byl 17. října, tj. měsíc (!!!) před 17. listopadem odsouzen k peněžitému trestu 4000 Kčs a k zabavení psacího stroje. Na zaplacení pokuty byla mezi kamarády uspořádána sbírka a příspěvek poslal i Karel Kryl. Mimo jiné Houla vydával několik let trampský samizdatový časopis Dým a Karlovi Krylovi v době totality vydal samizdatový zpěvník s texty jeho písní. Vycházelo množství nejrůznějších nezávislých tiskovin, některé v nákladu třeba do 10 kusů. Na konci 70. let a počátkem 80. let jsem vydával občasník Ječmínka a byl členem redakční rady časopisu Sem – tam (čtvrtletník). Obě periodika v nákladu cca 100 kusů.

Od roku 1979 začíná vycházet časopis Vokno. Pořád to bylo málo. V roce 1987 se skupina disidentů rozhodla vydávat nezávislé periodikum – Lidové noviny. Samozřejmě ilegálně, samizdatově.

Goodbye samizdat!

„Přesně před dvěma lety jsem psal úvodník do prvního čísla Lidových novin. Hned na začátku jsem se vyznal z našich obav, že je to utopie a že na to nemáme. Kdyby mi byl tehdy někdo řekl, že už za dva roky budu psát pár řádek na rozloučenou s érou samizdatových Lidových novin, myslel bych si, že nemá smysl pro humor, když může tak nejspíše žertovat. A dnes je to tady: další číslo už vyjde tiskem. A nejen to: zcela nemístná byla zřejmě i malá obava, že bude trvat dlouho, než nám vyrostou

noví Bassové, Peroutkové a Čapkové. V posledních třech týdnech rostou všude kolem nás, i když zvlášť, pravda, jsou mladí, ale dospívají a moudří každou chvíli. Ale abych nezdržoval: sbohem samizdatové Lidové noviny, sbohem konspirace, sbohem výslechy! Vítejte tiskárno, vítejte noví čtenáři, vítejte svobodo!“ (13. prosince 1989, Václav Havel, člen redakční rady „Lidovek“) V pátek 15. prosince 1989 bylo oficiální vydání Lidových novin k dispozici na všech novinových stáncích v Československu.

Vivat Lidovky!

Několik let po roce 1989 jsem zjistil, že téměř polovina členů redakční rady časopisu Sem-tam podepsala spolupráci. Pouze jeden z nich se veřejně omluvil.

Goodbye naivito!

V roce 2013 koupil Lidové noviny Andrej Babiš, resp. jeho koncern Agrofert. „Lidovky, stejně jako iDNES.cz, patří do mediální skupiny MAFRA, Andrej Babiš do února 2017 holding vlastnil, poté ho kvůli zákonu o střetu zájmů převedl do svěrečnických fondů. Nezávislý deník se stává závislým na svém majiteli. Někteří novináři, aby nenaplnili rčení „koho chleba jíš, toho píseň zpívej“, odchází z redakce. Jiným nebyla prodloužena smlouva (Slušný výraz pro „padáka“).

Goodbye nezávislost!

Nezávislé noviny musí čtenář v dnešní době po čertech dobře hledat. A opět jsme u samizdatu. Dítě Jaroslava Erika Friče Uši a vítr vychází od ledna 2006, v současnosti 5× ročně. Od jara 2014 čtvrtletně v obnovené podobě Voknoviny. Kruh se uzavírá.

Vivat samizdat!

Miky Marusjak

Z chacharova sudu: Bůh potřebuje ďábla, a ďábel potřebuje boha, aneb relativita dobra a zla.

Hle, já předkládám vám dnes požehnání i zlořečení. Požehnání, budete-li poslouchati přikázání Hospodina Boha svého, kteráž já dnes přikazuji vám. Zlořečení pak, jestliže byste neposlouchali přikázání Hospodina Boha svého, ale sešli byste z cesty, o kteréž já dnes přikazuji vám, následující bohů cizích, kterýchž neznáte. (Dt 11,26 - 28)

Na světě, nikde a nikdy, neexistovalo jenom dobro, a nikde a nikdy neexistovalo jenom zlo. Na světě také nic a nikdo nebyl absolutně dobrý, ani nic a nikdo nebyl absolutně špatný. Chápání dobra a zla, včetně evaluace našich činů vychází z konkrétního hodnotového systému toho, kdo tyto činy posuzuje. Můžeme si navíc položit otázku, co je to vůbec zlo, a co je to vlastně dobro.

Konám dobré skutky, nebo páchám ty špatné, ty zlé? Vždyť i tyto kategorie jsou relativní. Čin, vlastnost nebo třeba myšlenka, která je někde považována za projev dobra, může mít v jiném kontextu velmi negativní konotace, ať již se to týká rozdílu ve vnímání dobra a zla v různých kulturních či subkulturních prostředích nebo v jednotlivých částech konkrétního sociálního systému.

Vždyť pojetí dobra a zla se, v poslední instanci, nezdá liší také u jedinců, kteří žijí v těsné bezprostřední blízkosti, a kteří sdílejí, v podstatě, zcela identické sociální a kulturní prostředí, včetně identických vlivů socializace. Rozdílnost v pojetí dobra a zla nemusí tedy vždy bezprostředně nutně vycházet z působení různorodého sociokulturního prostředí i když toto prostředí jejich pojetí bezpochyby výrazně ovlivňuje.

Podívejme se třeba jak je tomu při chápání dobra a zla v křesťanství. Bůh, aby byl Bohem potřebuje ďábla, a ďábel, aby byl skutečně ďáblem, potřebuje Boha. Jsou tak rozdílní, a proto jsou si zároveň tak blízcí. Jeden potřebuje druhého, aby mohl být sám sebou. Vzájemně se doplňují a ovlivňují. Oba dva tak tvoří dvě antipodní části jednoho nedělitelného celku. Bůh sám je „Bohem dobra“ a satan nebo ďábel, vůdce z nebe svržených andělů a vládce pekel, je jeho protipólem, je negativním Bohem, personifikací zla. Kdyby tedy všichni konali jen dobré skutky, a kdyby existoval v mysli člověka pouze Bůh, jehož vnímáme jako substanci dobra, přestali bychom dobro úplně vnímat, přestali bychom dobré skutky konat, „dobrý Bůh“ by přestal být bohem, a veškeré usilování o dobro by pozbylo smyslu. Protože dobro cítíme jako protíváhu zla, proto se snažíme toto dobro konat, snažíme se zlo vyvážit konáním dobrých skutků, a tím usilujeme o to, proti zlu bojovat.

Ve vztahu k dobru a zlu vyvstává ještě otázka předurčení Bohem. Byl třeba Jidáš Iskariotský skutečně, ve své absolutní podstatě, tak zlý, aby se stal pro všechny křesťany symbolem zrady? Zrádce! Vyvrhel! Jeden z dvanácti, který zradil! Vždyť on si ten svůj osud sám nevybral, jeho osud mu byl přidělen Bohem. Tento nešťastník pouze sehrál úlohu, která mu byla určena. Jidáš nakonec, dokonce, svého činu litoval, a vhodil měsíc mrzkých peněz, který si zradou Ježíše vydělal, zákoníkům k nohám, a skončil, jak víme sebevraždou oběšením...

Vladimír Jaromír Horák

Svjet podle Květuzora:

Vo relativitě současnosti

Devátá hoňka enem dneska, už mňa zasejc bolí půlka prdele a porno hub sa seká, tak poslední šanca, jak dotvořit bujnó fantaziju, je slepenec retro pornáku s chlupatéma pičiskama v šupleti. Ta prdel taklelenc bolívá, pokavaď su přehoňené až za vobzor a nespíš se mňa uvnitř cosi děje. Domnívám se, že trpajzlici v nadvarletí hñetó čerstvó mrdku, abysem zasejc mohnul střikat a chvíli se cítit jak človjek. Při tej pobolívající řiti sem si rovpomenul, jak dřív, před tým, než sem rezignoval na lásku, béval zófale nešťastné, jak sem si furt sugeroval, jak mňa žádné nemá rád. Trpjel sem týma pohledama na párečky, co sa vodijá za ruky a vocucávají sa, jako-by sa chceli předemná předvádět. Jedno mñe už ruply saze, jak temu kořeňovi v tej knajpje U Tatrmana, co vod tama Ludvíka s Hanó vyvábil, Ludvíka vožral, uspal a zavřel do sklepa a Hanu tédeň pržnil a pak je voba páčil a krájel na kostky a kopal pro ně jamy na zahrade. Takové klidné človjek to béval, říkali tehďa známí.

Tadle vzpomínka ve mñe vzbudila tóhu na živočicha, na lidsky teplo. Trochu zmñena voprotivá tej neustále a čím dál frekventovaněší hoňitbje. Laň! A nebo vojetinu. Čubku, co děchá a nechá do sebe a hlavě do mñe nalit chlastu tak akurát, aby byla svolná roztahnót čapy a já ešče mñel co mezi nich nasókat. Nákó najivní pizdičku, co nde na rande s tým vytóženým alfasamcem, co už mezitim dávno klátí sósedku, nebo frendíkovu matku, kerá je furt kurva zachovalá a nechala si vonehdá udelat nový cecky. Nákó buchtu, co bude vdečná! V tymdle stavu nezbevá, nežli si taková zófaló dívčí vyčíhnót, lapit ju na uzdičku fenku. Jo čokl mrdá feny a já su čokl. Stačí zajít na Čáru a číhat, je to podobny, jako když Cajzl nde na Václavák, bo chachar ke kašne. Každé akurát číhá a je enem votázka, jak co vyčíhne. Su v Holubicách, netuším jak sem se tudlenc voctnul, nicméne v obecni hospode stojim nad typem a máčím si jeho knedlu v jeho vomáčce, co má před sebo na talířu. A pak. To už něsu v obecni hospode. Su za obc ve škarpje. Zbité jak pes a rozkopená tlama jen tak jakoby z dálky slyší „piča to je můj vobjed“. Dokopali mňa a pochcali na rozlóčenó. Asi místní forma dezinfekce. Tak sem se sesbíral a šel do obecni bospody v Holubicách, bo vůkol enem póšt myslim. Sedl si sám ke stolu a celá hospoda čumí a už se zasejc rychtují, jak mňa budó vy-

kopávat ten knedlik z břiška. Pak se vozve výstřel a ve dveřách stojí ta nékrásnější ženská, co si vůbec nde představit. Další rana a další a další. Dá se to připodobnit mrdání na palóku, když znenadání přinde bóřka. To jeden taky neví, co si počít se všema těmi smysly. Ta nékrásnější ženská, co si vůbec nde představit vodpravila všechny pasažéry obecni hospody krom mñe a pilota výčepu. Nékrásnější ženská, co si vůbec nde představit, vodkopla mrtvolu pasažéra, dožrala po něm škopek, přisedla a hókla na pilota dávej. Béva to kolikrát v živoťe takový vy-matené, béval bysem si dal aj párek.

Nékrásnější ženská, co si vůbec nde představit, podala vod vedléšního stolu dva čerstvy frťany kořalky, kterých sme bez keců vyžrali, zkonstatovala, že nde z nepovedeného rande a pak už mlčky, bez vteřiny zaváhání sme odešli z putyky. Mrdali sme jak čokli pod černým nebem plným hvjezd a planet a jiných svjetů, mrdali jako zvjeř, jak to béva po tym nékrásnějším zážitku, jaké vůbec lidské bytí dokáže poskytnót, vodpravit jiného človjeka. Tak hezky nám to náš Pán naservíroval do vínku. Po staletí sa mydlíme, je to rozkošné pocit plné života aj naďeje. Cítit, jak mizí život. Cizí život. Je to kosmicky orgasmické a groteskní sóčasne taky. Šli sme zpjet do obecni hospody, nebožtíci byli skoro vodklizeň. Temu, co zůstal s rozšklebenó lebkó, sme vytáhli z kapcy šrajtoflu a já si vod té doby na novó identitu jezdim do Holubic pro důchod. Když je mñe ózko, dáme si scuka s tó néhežčí ženská, co si vůbec nde představit, na Čáře. Nejní vod vjeji mñet tých identit víc. Jedno sme se mróskali v jednom z mnoha cizích bytů a přišlo na to, co sem vlastně dávno čekal, ale už na tudle alternativu vývoja docela zapomñel, vybavila se mñe až s tým chladivým a sóčasne teplem pocitem. Já ešče přirazil péro do té nékrásnější ženské, co si vůbec nde představit, a vona do mña vrazila kudlu. Odcházal ze mña život, a nékrásnější ženská, co si vůbec nde představit, mña držela za ruku, sála z čůra zbytky spermatu, krótila mesrem pod žebrama a bulela.

Docela by se hođilo na temto místě s vyprávěním skončit. Jenže najivní čtenář by si pak mohnul doměšlet, jak si v klidu chćipne a je po všeckym ámen. Takovýho hñupa rovnó vyvedu z omyla následujícíma zážitky. Nastópil sem totiž tehďa do vláčku plynyho známých aj méne známých ksichtů. Škopky všemožných chutí tekly pródem a anjelé svaťi se vo ten vlak vagabandů starali. Anjelé svaťi, teď už to možu s jistotó říct, pajnž sem to dovopravdicky zažil a na vlastní voči viděl, nésó bezpohlavní, avšak

vobópohlavní bytosťe. Skvjely milenky pro pány aj pro dámy. Úžasne eroticky bytosťi, mrdání z nich vyložene kape. Imrvere k dispozici. Taklelenc se putuje do nebe. Spíš Draisin, nežli Moody, víc zhýralé, než esoteropíčovio. Tak v tym kuřáckym vagóne přemítám, že ti smradlaví kñěží z nás celé pozemské život dělali pjekny piče. Asi má nebe každé, jaky ho sce mit, a všechny ty ikony a písma mñely ten pozemské život akurát nák normalizovat. Tak si to frčíme, lejem, šukáme, jak se kemu sce. Kemu sa nesce, leje a pokuřuje a je nám spolu ne-skutečne betálne. Nebeské vlak končí v nebeské nádražce. Je kuřácká samozřejmne, dyť sme v ráju. No a pak? Nic. Všecko sa smí, všeci si rozumijá, nekonečny večírky s permanentním přísunem toho, co se bje-hem myho pozemskyho žití považovalo za zhýralé a perversní. Ale aj to vomrzi. Tak už sem časem spíš sedával na lavečce a nechal si škopky nosit anjelema, týma úžasnýma bytosťma. Načapal sem sám sebe, že ešivá to taklelenc má už jít furt, že se vlastně nudim. Že mñe to nudí kuva! A v tým voka-mžiku se vozval výstřel, anjel padl do rotřískaných hrnců, sklo zařinčelo a škopek tekł po tých střepách tak nák nekonečne a já s hubó dokořán, ve zvláštnim, až hypnotickým svjetle sem uzřel nékrásnější ženskó, co si vůbec nde představit.

Sedim v Holubicách v obecni hospode a pozoruju typa, jak žere máčku s knedló. Podává se nespíš polední menu. Nevim, kde sem se tu voctnul. Kolem nespíš póšt.

Pohádka vo pohádce holčičkám na dobró noc

Jedny z prvých červánků ovínuly její růžolící pyšćóry a rozehrály legrační maňáskové tyjátr. Prolínání netopéra s dídó hřebkem, nebo taky kačer na jahodách. No nespíš mám moc bujnó fantaziju, byl to spíš schizofrení mñich, co neví, eši je ta narůžovje-lá, průsvitná kapuc vhodná, či snad nejní, a tak si ju furt nasazuje a sundává, až ta kapuc sama neví, a tak ječ jak pominutá, a čím víc ječ, tím rychlě ten mñich si ju zkóší, až už z toho taky fuňi jak đas a nakonec mu stěne byla dobrá, když začalo chat, akurát to von byl mñich už nekde v piči a zhluboka voddychoval.

Květuzor Škvírkó

INZERCE:

Tel.: +420 542 210 46
info@jacobbrno.cz
Brno, Jakubské náměstí 7

Jacob Brno

Ať už Vás uchvátí naše skvělá poloha,
osobní přístup nebo jedinečné skloubení tradice a moderny,
jedno je jisté – už nikdy nebudete chtít jít jinam.

Krákor 2019 – důkazy

Povídka: Cizinec v cizím městě

Proboha co může dělat? Co může dělat cizí člověk v cizím městě? Sedím v hospodě, abych zabil večer, a vrtá mi hlavou, co tu vlastně dělám. Jsem tam, kde nechci být, dělám to, co nechci dělat, a jsem s lidmi, s kterými bych nechtěl být. Ale co může dělat cizinec v cizím městě? Klopit do sebe piva a čekat, že se něco změní. Ale nikdy se nic nezmění. Jde jen o to zabít čas.

Sedím zase v jedné cizí hospodě s cizíma lidma a docela mě zajímá ten človíček v rohu. Sedí sám a ani u vedlejšího stolu si nikdo nechce sednout na židli, která je k němu nejbližší. Sedí zkroutený v rohu. Tupě hledí do pultu. Ošklivá troska. Ztracenec, blázen. Vždycky nakonec skončím s někým z nich. Oni jsou jediní, kteří jsou ochotni bavit se s cizím člověkem. Možná proto, že jsou sami cizí. Cizí mezi svými.

Přitahuju je. A někdy je sám vyhledávám. Možná mám takovej ksicht. Nevím. Možná je ze mě cítit něco, co je přitahuje. Možná jsem jeden z nich, a oni to poznají. A já je už za ty léta cizích měst hledám. Nikdy se nedám v hospodě do řeči s někým normálním. Možná proto, že mě pošle do háje. Možná mě tyhle existence případnou normálnější, možná, možná... je to divnej svět.

Ale je to jedno. K čemu jsou normální lidi. Žijí si svoje normální životy, píchají se svými normálními partnery a jsou úplně normálně blbí. Nevím, jestli si o mě někdo myslí to stejné, a ani nevím, jestli bych to chtěl.

Začal jsem s třetím pivem a malou odvahou. Musím za ním jít. Snad jen proto, že osamělý člověk si potřebuje pokecat. Vypadá to, že jsem si našel oběť na dnešní večer. Další podivná existence. Možná se naše prázdný duše přitahují – co víš.

U čtvrtého piva jsem se zeptal barmana:

„Kdo je to tam v rohu?“

„Tamten?“

„Jo, ten co sedí sám.“

„Moc divnej člověk.“

„Jak divnej?“

„Víte, on vede moc divný řeči. Nikdo ho tady nemá rád. Lepší se mu vyhnout.“

Moc divnej člověk – to je přesně to co hledám. Ještě jedno pivo a půjdu za ním. A taky že jo! Pivo dodá kuráž. Už k němu kráčím, už si k němu sedám, už se ho ptám:

„Proč tě tady nemají rádi?“

„Nikdo neslyší rád pravdu!“

„Říkáš jim pravdu?“

„Jo, když se ptají. Ale dlouho už se nikdo neptal.“

„A když se zeptám, řekneš mi ji taky?“

„Když se zeptáš...“

„Já jsem Tomáš.“

„Těší mě Karel.“

Trošku se za stolem narovnal a bylo vidět, že je vlastně ještě zuboženější, než jsem si myslel. Troska, lidský vřed. To jsou oni – mí kamarádi!

A pak se zase schoulil za stůl a vypadal jenom jako malá, hloupá hromádka lidského masa se kterou si osud zle pohrál.

„Co říkáš lidem?“

„Na co se ptají, vidím víc a dál než oni.“

„Dál?“

„Stačí se mi podívat a vím hodně. Ne všechno, ale hodně. Ty se jmenuješ Tomáš Vít, že?“

„Jak to víš?“

„Jsi tady sám. Cizinec v cizím městě. A chodíš do hospody zabít čas. A potkáš jen samý kreatury, jako jsem já. A přitom bys chtěl být úplně jinde, s někým jiným.“

„To není tak snadný uhodnout...“

„Já nehádám, já vím. Máš doma ženu a dítě, říkáš si, že to ještě chvíli vydržíš. Už je to jenom blbejch čtrnáct dní, že?“

„Ale já...“

„Mlč! Čím víc mi řekneš, tím míň vím. Mozek je hlubší, než si my-

slíme, a všechny informace, který se do nás nasávají ze všech stran, ucpávají póry vnímání. Čím víc si něco fixuješ v paměti jako pravdu, tím jsi hloupější. Znalosti zabíjejí poznání. Celej život soustavně zabíjíme naše schopnosti vědět. Tak se na to dívám já. Nejsem zrůda. Každý má tyhle schopnosti, já jsem jenom trochu citlivější.“

„Ale já jsem nechtěl slyšet o sobě...“

„Zaplatíš mi vodku?“

Zavolal jsem na číšníka. Za chvíli to přinesl.

„Ty si se mnou nedáš?“

„Ne, z tvrdýho se mi chce zvracet.“

„Tak díky“

„Není zač.“

„Moc mi nevěříš, co?“

„Pár takovejch historek už jsem slyšel.“ Nebyla to pravda.

„Tak sleduj. Pinklovi za chvíli spadne pivo a pak se tamhleta holka pohádá s tím klukem a odejde.“

Vítězoslavně se rozvalil a čekal na svůj zázrak. Tak sebejistě.

Čekal jsem s ním na důkaz o jeho lži. Netrvalo to ani tak dlouho.

Vrchní zakopl a sletělo mu jedno pivo z tácu. V nastalém tichu bylo jasně slyšet dívčí hlas. Tak pronikavý, tak žalující. Nebylo jí rozumět ale všichni viděli, že mu něco nepěkného vmetla do tváře a utekla.

Můj spolustolovník se tvářil jako blbec. Protože měl pravdu, a protože věděl, že jsem si málem nadělal do kalhot.

„A to máš pořád? Vidíš všechno, co se stane?“

„Ne. S tím by se přece nedalo žít. Umím na to nemyslet. Zavřít uši, oči, mozek. Někdy. Někdy to nejde a nacpe se mi to do hlavy, ať chci nebo ne.“

„Vidíš i sebe?“

„Ne, sebe ne. Vlastně asi jo, někdy. Když se moc opiju. Skoro do mrtva. Pak potkávám... pak vidím sebe. Ale druhý den si stejně nic nepamatuju. Se mnou to asi nejde. Jsou tam nějaký zamčený dveře. Snad proto, že sám sebe znám příliš.“

„A to sis nezkoušel někdy napsat? Nebo nahrát, nebo tak něco...“

„Zkoušel, ale nedá se to přechíst, nebo tomu není rozumět. Víš to musím být už hrozně ožralej. Nedává to smysl. Jediný, co si z toho matně pamatuju, je nějaký nákladák a majáčky – snad hasiči... Vidím ho pokaždé. To je všechno. Prostě pro mě jsem já sám zamčená komnata.“

A pak jsme mlčeli. Měl jsem strach se na něco zeptat. Byl to divnej člověk a vedl divný řeči. Říkal jsem si, že o něm napíšu povídku. A pak mi došlo, že to nemá cenu. Nikdy to nedokážu dobře popsat. Požádal mě o další vodku.

Koupil jsem mu ji a já pokračoval v pivech. Řekl mi ještě pár věcí o lidech, kteří seděli kolem, o lidech které jsem znal, o mě. Ale nikdy nezačal sám. Musel jsem se ho zeptat. Asi věděl, jaká utrpení někdy rozdává. On s tím žil denně, musel vědět, že pravda není vždycky příjemná. Nedivil jsem se, že je sám. Nechtěl bych takovýho kamaráda. A to myslím, že mi řekl jenom půlku toho, co věděl. A já se ho na druhou neptal.

A pak se zvednul a odešel. Pravou nohu táhnul pokřivenou za sebou. Viděl jsem ho, jak za sebou zavírá dveře. Rozběhl jsem se za ním. Musel jsem se ho na to přece zeptat! Třeba už ho nikdy neuvidím. Rozrazil jsem dveře. Stál tam popelářský vůz a před ním stáli v hloučku lidi a dívali se na něco, co napůl vyčuhovalo z pod nárazníku.

Věděl jsem, co to je. Tentokrát jsem věděl i já.

Vlezl jsem zpátky do lokálu a šel k baru. Podlaha byla gumová. S každým krokem se se mnou houpala. Měl jsem pocit jako ve výtahu, který moc prudce zastaví a taky jsem přestal slyšet na pravý ucho. Doklopýtal jsem k baru a chytil se. Podlaha nepřestávala stoupat a klesat. Přišel barman.

„Co se tam stalo?“

„Nevím... jsou tam nějakí lidi... ale vždyť... co tady dělají popeláři? Teď večer?“

„Jací popeláři? Co je to za blbost!“

Tom Odpad

Jan Kozák: Bible – „Total recall“

Kapitola z knihy Příběh o povstání hada

Západní předmětné myšlení, pro které je ženské lůno zdrojem člověka a života vůbec, však musí tohoto gnostika – Noeho – převzít v podobě, kdy především toto fyzické lůno coby „počátek“ (řec. arché) bude zachráněno a s ním i vlastní autoři všech druhů života – tj. všichni samci a samičky jednotlivých druhů, neboť zde má předmětné myšlení svůj konec – dále nejde. Proto je právě toto lůno coby archa (počátek) v Bibli archou plující na vlnách bhavy, archou, ve které jsou biblickým „Noem“ shromážděny všechny vegetativní páry, aby potom – po fyzicky, historicky, nikoliv duchovně chápané potopě – mohly z tohoto lůna coby počátku (archy) vyjít a začít se množit. Právě okolnost, že gnostik – Noe, který díky své praxi džňánamárgy stoupá vzhůru, je v Bibli použit do starého mezopotámského příběhu, ukazuje dobře hlavní smysl židovské přejímky: zachytit se za patu Puruši – Člověka, za vzhůru stoupající bublinku óm, postupně ho herecky napodobit a zároveň odstranit (tj. „vykoupit“ všechny hříšníky!). Hippolytův popis Basilidova učení (KKK, str. 182) a jeho neskonale kluzké vykreslení procesu spásy, kdy je neustále nesoucí nahrazované neseným, kdy „břímě prokazuje dobro tomu, kdo jej nese“ (KKK, str. 187) – tento popis je s biblickým záměrem využití Noeho – gnostika coby vegetativního spasitele, hrdiny země – Matky právě totožný. Tato biblická Noeho archa, tj. ženské lůno, je také ovšem totožná s židovskou „archou úmluvy“, ve které byl podle Bible po staletí přechováván právě had (2 Král. 18,4) – tj. hadí síla kundalíní.

Další termín a postava, která rozhodujícím způsobem svědčí o vyvozenosti příběhů Genese z gnosticko-buddhistického základu a o praxi „ducha nápodoby“, je starozákonní „Josef“ – „Josafat“ (viz též osvětlující místa z výše citované Hippolytovy pasáže o sektě „Peratů“).

Jednou z nejrozšířenějších legend středověku byla legenda o Barlaamovi a Josafatovi. Tento „duchovní román“, jak byl také nazýván, byl součástí sbírky zvané „Legenda aurea“ – velmi oblíbeného textu středověku, čtenějšího ještě více než Bible sama. Sama legenda o Josafatovi byla v nejrůznějších verzích přeložena již ve středověku do více než 30 jazyků a obě hlavní postavy příběhu – Barlaam i Josafat – se staly katolickými svatými i s patřičným uctíváním jejich ostatků v chrámech (viz vynikající přehled po evropské literatuře na toto téma v úvodní kapitole A. St. Mágra v knize Tóma ze Štítného: „Barlaam a Josafat“, Praha 1946).

Touha po zlatu, této materialistické náhražce Slunce – Světla, ženoucí evropské křesťany do zámořských dobrodružství, však způsobila, že právě v Portugalsku, v zemi, která nejdříve navázala spojení s Indií, se v roce 1612 objevuje spis Diogo di Cuota: „Decada quinta da Asia dos feitos os Portugueses fizerao“, Portugalce, který, seznámiv se s indickou legendou o Buddhovi, jako první Evropan poznal pravdu: Legenda o Barlaamovi a Josafatovi je zcela přepracovaný, smyslem zvrácený, avšak svými typickými prvky zcela zřetelně závislý příběh na Buddhově základní legendě, tak jak se s ní můžeme seznámit například v Lalitavistare anebo v Ášvaghóšově Buddhačaritam. Obsah této orientální legendy ve srovnání s legendou o Josafatovi zároveň báječně dosvědčuje židovskou inkulturaci svatého učení – především jeho přisvojení. Do původní buddhistické legendy, která vypráví o Spasitelově odchodu z domova do bezdomoví, o jeho hledání a nalezení „pravé stezky“ a o jeho probuzení, se vkrádá a posléze ji zcela zahlcuje příběh jiný – opačný. S neuvěřitelnou drzostí zde autor této slavné „křesťanské“ legendy vypráví o jakémsi Barlaamovi (obdoba Hippolytova „Barucha“! viz str. 146), který se, jsa sám již mnichem (!), dovídá „v poušti Sinnaar“ o potížích Buddhových na Dálném Východě a proto se stává obchodníkem putujícím na Východ s jediným cílem: spasit Buddhu – Josafata a poučit ho o pravé svaté víře – o židovském křesťanství – tj. o napodobeném,

přisvojeném a úplně znetvořeném buddhismu a tím tohoto nešťastníka – Buddhu – konečně spasit! Samy mrzké pomluvy, připisované krutosti a vraždy ve srovnání s textem původní Buddhovy legendy dávají tušit, kdo byl autorem tohoto v pozdější Evropě tolik slavného pamfletu ((přepracovaný příběh z buddhistických Džatak (Džataka č. 546), který se objevuje v Bibli coby velebená „moudrost Šalamounova“ (1 Král. 3, 16-28), komentovaný již v KKK str. 19-20, zde pomáhá složit mozaiku)). Nás však v této chvíli zajímá především fakt, který zcela zřetelně ze souvislosti buddhistického a křesťanského textu vyplývá: Buddha – Bódhisattva je v této rané křesťanské legendě nazýván Josafat – Jusuf – Josef.

Spojitosť jména Josef – Josafat – Jusuf se jménem Bódhisattva – Buddha nám totiž teprve dokonale otvírá oči ohledně příběhů Starého zákona, především ohledně jejich základního smyslu a správné interpretace, ale také i datace jejich sepsání. SZ Josef a jeho příběh v Genesi (téměř 1/3 celé knihy!) má v sobě totiž zřetelné prvky originálu – indického Bódhisattvy, ještě více však NZ Krista – židovského Spasitele.

Kult hříšníka Jáкова – Izraele, který získá podvodem – sehranou nápodobou – od otce posvěcení, tento základní motiv Bible tak pokračuje i v postavě žid. Josefa – Bódhisattvy, aby nakonec vyústil v příběh Nového zákona. Starozákonní postava Josefa – Bódhisattvy, která vykazuje mnoho rysů jak svého původního jmenovce – Buddhy, tak i NZ Kristova příběhu, je tedy jakýmsi prvním, ještě nepropracovaným a opatrnějším pokusem o židovského „Krista“. Je proto charakteristické i symbolické, že Josef – Bódhisattva je zde líčen jako jeden ze dvou zákonitých synů Izraele – Jáкова, zakladatele techniky nápodoby. Hippolytova činnost vsouvání židovského prostředníka mezi skutečného Spasitele a člověka není tedy zdaleka náhodná, ale právě také pro autory Bible typická a všeprostopupující. V samotném SZ příběhu o Josefovi je možné nalézt následující podobnosti s křesťanským mýtem Spasitele:

Po zmatené scéně s cisternou v poušti (1M 37,20-29), kam je Bódhisattva – Josef hozen (v cisterně se právě odehrával křesťanský křest, indická „snánam“ – koupel), je tento nešťastný Bódhisattva – SZ Josef „obětován“ – tj. jakoby zabít (!) – a následně prodán do Egypta. Obchodníci s kadidlem a myrhou se zde mihnou jako ještě nedopracované pozdější postavy ze scénky v NZ s mágy z Východu. Nápodoba kozlí krve za krev Josefa – Bódhisattvy (1M, 37,31) je však již prvním náznakem smyšlené oběti Kristovy – je to právě také kozlí kožka, která dopomohla Jákovovi – Izraeli k požehnaní „Otcem“.

Prvků, které tento Josef – Bódhisattva má přímo společné s NZ Kristem je tolik, že nemůžeme být ani na pochybách: Simonovo velebení „stojícího“, tj. věčného v podobě Josefova snu o „stojícím snopu“ (37,7), obzvláštní láska otcova (37,3), židovská závist, že bude nad nimi kralovat (37,8), buddhistická nadřazenost světu náma-rúpa – celému viditelnému řádu (37,9), pohrdání vegetativností (37,10) – to vše poukazuje na sám Kristův příběh. I samotný náznak zabití Krista – Josefa, je zde stejně komentován: „I užijeme, nač jemu vyjdou sny jeho!“ (37,20), je totožné s NZ: „Užijeme, přijde-li Eliáš, aby ho vysvobodil“ (Mt. 27,49).

Bódhisattva – Josef je v Egyptě podroben svádění ženou Putifarovou. Tato scénka je nápodobou Buddhova svádění dcerami Márovými (!) (Lalitavistara, Ášvaghóšova Buddhačaritam) – okolnost, která ještě daleko zřetelněji vyplývá na povrch, když neznáme jen verzi SZ, ale i verzi orientálnější, tak jak je zachována v arabské tradici vyrůstající z nestoriánsko-manichejského dědictví (Korán, 12. súra, 23-33). Podle Budovcova Antialkoranu (Asoara XXII – Živá díla minulosti č. 108, str. 72, Praha 1989) již nespádá Josefa pouze Putifarka, ale právě i její služebnice, popř. obecně „ženy“, aby tak obdoba buddhistické legendy byla evidentní.

Bódhisattva – Josef má ve SZ dva syny – prvorozeného Manassase (Zapomenutec!) a druhorozeného Efraima (Plodonosný). Je právě zcela v kontencích biblického záměru přejímky typické, že „prvorozený“ syn Bódhisattvy, tj. původní buddhista, má být symbolicky zapomenut a je proto také Jákobem – Izraelem odmítán (1M 48,14-19), kdežto druhorozený, tj. ten napodobující, ten, který přijde po tom dřívějším, původním, je „plodonosný“, v něm je Jákobem požehnáno „to pravé“. Samo Josefovo jakoby zabití a následné prodání do Egypta (tj. „do světa“! židovský pseudospasitel prodán s úspěchem do světa!) je v Bibli koncipováno stejně jako pozdější Spasitelovo ukřižování v NZ coby životadárné – to, co přinese Židům štěstí a blahobyt – a sám smysl NZ falsa je tak zde již oznámen! (srovnej 1M 45,5: (Josef): „Protož nyní nermuťte se a neztěžujte sobě toho, že jste mne sem prodali: nebo pro zachování života poslal mne Bůh před vámi.“) Okolnost tedy, že bratři chtějí ze závidosti a nenávisti usmrtit svého bratra, je zde „boží prozřetelností“, která vede k požehnání! Je proto zcela patrné, že podtext – tj. informace pro ty chápavější – je zde daleko důležitější než text sám. Bódhisattva – Josef se stává v biblickém příběhu také „pánem Egypta“ (tj. „světa“) a láká své příbuzné, aby přišli také „do Egypta“, kde se jim dobře povede! Pro dataci samotného vzniku biblického příběhu je toto místo důležité, neboť Bódhisattva, tj. buddhismus, gnose, začal kralovat v Egyptě teprve kolem rozhraní našeho letopo-

čtu. Když Židé potom přijíždějí do Egypta – světa, aby zde obsadili „nejlepší část země“ (1M 47,6), jede jim jejich Spasitel – Bódhisattva – Josef na svém voze – tolik typický prvek buddhistických legend – v ústřety.

S poznáním, že v podobě jména Josafat, Júsuf, Josef se jedná o Bódhisattvu – Buddhu, nabírá na významu a smyslnosti také samo jméno NZ Ježíšova otce – Josefa. Zde, stejně jako v případě „Jákobova hříchu“, píší Židé zcela neopatrně pravdu. NZ Ježíš – tato hylická napodobenina skutečného Spasitele vzývající však opačný princip než Buddha – tj. vegetativního Šivu, Jahveho – se tak v Bibli výslovně hlásí ke svému původu – k buddhismu a k indické duchovní škole. Je však pro židovské autory Bible typické – jak to právě můžeme dobře pozorovat i u Hippolyta – že vytvářejí svého vlastního prostředníka mezi skutečným Spasitelem, Kristem, Člověkem nahoře – a člověkem dole, aby ho dokonale zmátli, aby celé učení převrátili. NZ Josef, otec biblického Ježíše Krista, tak sice zdědil po Buddhovi jméno, avšak sama „svatost“ je mu odňata a předána vegetativnímu božstvu židovskému s jeho ruah – „duchem“ vegetativnosti. Jak k tomuto procesu přejímky došlo, o tom podávají výmluvné svědectví právě následující texty Irene a Hippolyta.

Jan Kozák

Dýmem: Padesát let tomu

Padesát let je dlouhá doba, řeknete si. A zajisté, že budete mít pravdu. Za padesát let zestárne člověk, všechno okolo se změní, svět má jinou tvář. Ale jsou zde i věci takové, které času, na rozdíl od nás nepodléhají. Patří mezi ně umění, kultura, obrazy, fotografie, knihy a vlastně všechno, co člověku dává křídla. A proč vlastně hovořím o padesáti letech?

Hovořím o nich proto, že před padesáti lety začal v U.S.A. dnes již legendární festival Woodstock, který se vlastně zcela spontánně a neplánovaně stal manifestací a generační výpovědí tehdejší americké mládeže. Mládeže, která chtěla žít v lepším světě, než byl ten, ve kterém se nacházela.

A tak stejně jako povolily ploty kolem festivalu pod nápořem příchodů, padaly ploty i zdi uvnitř, a to především v myslích, a Amerika v době studené občanské války, kdy bojovala sama se sebou, pokud o rasismus, sex a válečný konflikt ve Vietnamu šlo, uzavřela tu nejúžasnější mírovou smlouvu v dějinách.

Neboť tato smlouva stála na nenásilí, svobodě, lásce, míru, porozumění a hudbě. Woodstock tak vyslal své poselství úplně stejně, jako tomu učinila sonda Voygaer a to, po čem volali američtí hippies i americká mládež, dolehlo až do končin za železnou oponu. Tedy do hlubin vesmíru za ostatním drátem, kde zdánlivě nemělo přežít ani okamžik.

Ale opak byl naprostou pravdou, protože máničky, vlasatci a hašíšáci, jak jim přezdíval komunistický režim, byli vlastně nezranitelní. Protože jak ztrestat toho, kdo netouží po kariéře, za kterou by odevzdal duši Satanovi? Jak dát k podpisu smlouvu s ďáblem tomu, kdo netouží po moci? Jak ponížit někoho, kdo může být pouze již jen povýšen, neboť maká u lopaty? Jak zastrašit toho, jehož duše se skládá z radosti? Jak potrestat na svobodě někoho, kdo je uvnitř sebe svobodný?

Nijak. Je to nemožné.

A i když měl komunistický režim své milicionáře připravené vraždit, své estébáky schopné všeho, své soudce, kteří byli popřením spravedlnosti i svou armádu s tanky, letadly i děly, stál proti těm, kteří se jednou vydali do San Franciscu s květinami ve vlasech zcela bezmocný a dobře si to uvědomoval.

Proto terorizoval svobodomyslné, proto je zavíral do kriminálů ve vykonstruovaných a nezákonných procesech, proto se pokoušel jed-

Foto: „I Want To Take You Higher““ Girls Of Woodstock, The Best Beauty And Style Moments From Summer 1969. Zdroj: designyoutrust.com

nou rukou bít a druhou podávat cukr. Aby tuto svoji marnou bitvu s Woodstockem projel na celé čáře.

Listopadová revoluce byla vlastně ztělesněním Woodstocku, protože vycházela díky máničkovskému a undergroundovému disentu právě z hodnot nenásilí, lásky, míru a hudby.

A hudba mešúrs, hudba je největší zbraň. Zbraň, která střílí světlo do temnot, lásku do nenávisti, radost do smutku, naději do bezpráví, a dává tak život, nikoliv smrt. Proto pro mě Woodstock znamená předěl v historii lidstva, kdy hudba měla takovou sílu, že změnila svět k lepšímu, krásnému a úžasnému.

A už tak navždy bude.

Miroslav Václavěk

Podivuhodné necesty: podivuhodnou necestou na kutnou nížinu vůně kráčí z/básně/nos

eman položil mapu na mísu
ema drží páku lisu
oproštění od sprostoty
eman s emou přelezli ploty
zmizeli do pryč beze stopy
spolčili se na jetelovém poli
nohy už je nebolí
plují v jevovém poli
jak rybičky jsou čilí
pochválena budiž válenda polní
spolkli spolu želé žalu
během novoluní
zdechli se spolu
rovnou za nosem
vraty podvatné necesty
v lesní kůlně proplekli si prsty
o tom není sporu
spojili své substance
proměnili se v tančící skály
vestálky dálky turbulence
nitě šalalala šálení
kolem nich omotaly šály
jako žhavé čáry mizí v dáli
a tak dál
kolovrátku pilně před... VPŘED!

cupy dupy
necestou po poli
kutálí se hlava
už ji nic nebolí
dělá kotouly
očíma koulí
putování žádá rázný postup
totiž odstup
eman je plamenný pták plemenný
tak jaképak copak
tady už jde o kejhák
propána...
orel panna

*(panna je lidovým pojmenováním pro tu stranu
mince, která zobrazuje postavu nebo hlavu)*

kdo není pošuk
ať první hodí kusem šutru --
UTRUM
rum a pivo
(jaktě)živo
dýmka
kašle na bronchů beznaděj
děj se co děj
tristní stesk mizí
mizí uprostřed písne pitoreskní teskní
hlásky posun
hlasy hlásky
odsun
to by jim tak ještě šlo

šlapou si to necestou
nemají rozum
mění směr jako monzum
leží běží
jako duch ema kráčí
v rozepjaté blůze

jak nohám se ráčí
je chůvou chůze
tam kde pouze rozcestníky mají schůze
eman je rozpustilý jak kůzle
ke kozí kněžce emě chová se drze
poskakuje na louce
iluze
ničeho se nebojí
sama si o to říká
jen ať muzika břínká
rozvazuje v maštali mašli
animální animace rozcestí
kde se opět našli

ema nelituje
že chůvou je toho chuje
kolem něho poletuje
chvějícího emana přikrývá chvojí
prchavosti stín se s ním šmajchluje...

emane – proč brečíš?
láska přece vždy pře/teče číš
láska je kříž
neplaš se a neplač
však nesnáším uletíme včas...
eman hlas pozvedne:
emo tak už sklapni
co ty víš?!
nevíš dne a hormonu neporučíš

ti dva křepčí jako blázni
blbnou v mlázi
nazi
velkolepě se k sobě lepší
chovají se jako malý děti
po jehličí dál kráčí spolu
pokračují v družném rozhovoru
nahoru a dolů
berou to hopem
na necestě do kutné nížiny
stopy sešlosti se sešly
jazyk olizuje torzo prochozené boty
neví datum
mandatum
nesmrtelná treпка
paramecium caudatum
je z toho ušlá
neví kolikátá bije
toto území je kostým dýmu
a svůj k svému
ema emouše láskyplně kouše
cesta je doběhla
v evině rouše
ema rozpálená do běla
emana objímá
oba to dojí/má
a bumtarata ta
na větvi visí kařata
tudy pořád za nosem
nocí i dnem
kráčí z/básně/nos do slabik
ema má slabiky v slabínách
plození exploze... ach...
odpovídá touze

(„čím chůze pro tělo, tím touha pro duši“)

vrazila se jim do hlavy
vrstva versta vrstevnice
vyrazila futra brány universa
verze verše
řevem lvice vice versa
krasavice mechová zíněnka
verze lesní žínky
(das waldmädchen)

od lesa se nesa
řev lví
kolmo nahoru
na hrachovou horu hlaholu
je to srandy kopec – konec...
ohnivý sloupec
vzrušení jako blesk
zručně vzpružilo spáče
vyleštlo lesa lesk
eman spatřil v porostu průsek
na klestí skáče
jako raní ptáče
když tu...
těla se srazí
jak vagóny železniční dráhy
do emy tmy vrazí
eman sedmimílový škrpál si v mžiku obul
vzduch se vzdul
jak sedmibolestná bota sedmé míle
do orné půdy se zavrtal

z lulky vyplul obláček dedukce
a povznesl se v dým rozptylu
hnedle tihne k odlehčení
tón se roztřásl
jak třásně císařovy nové mokasíny
lemovka vzala roha hojnosti
tato frekvence je freak
na rovinu – císařovu novou
noční košili prošil sten šílení
uvnitř hlíny žádné stíny
to je divný...
roztřesený tón vetře se tam
leží běží souběžně
poletuje krouží kmitá
emě svítá
bázeň bláznů drží basu
hallelujah haluze
ulítlá vitalita vize
iluze to vítá
ani necekl
herr herdek filek dekl
ave eva ema sofie
z českých luhů a hájů
v louhu lehu
v cukru letu
a
je tu love
ave...

s emou se loučí...
rozloučí se
vstane
světlem se stane
plane
s emou se sloučí
ohněm plave
rozloučí se
stane se planoucí loučí
ave...

Luboš Vlach

Když se kabinet stává kuriozitou

„... v životě sběratele je dialektické napětí mezi pólem nepořádku a řádu.“

Benjamin Walter

Slovo úvodem

Domov, o němž tento text pojednává, se vždy vyznačoval značným množstvím předmětů, jak běžných, tak charakteru kuriozit, ale i předmětů s nespornou uměleckou hodnotou. Začal ale nabývat specifického rozměru po nutně nastoupivším střetu s „nevyhnutelným“.

V rámci této práce se pokusím formulovat příčiny, vývoj a výsledný stav jednoho specifického bytu, který s postupem času ztrácí obytnou funkci a stylizuje se do funkce jakéhosi pietního chrámu se stálou přítomností živého příslušenství – tedy svých současných obyvatel. Na problematiku tohoto jednoho lidského obydlí budu nahlížet prostřednictvím fenoménů sběratelství, které se zde vyskytuje v nejrůznějších významech toho, jak lze tento pojem uchopit a budu se zabývat i přesahem do navazujícího odvětví hromadění.

Jan Patočka říká, že vývoj předmětu sběratelského zájmu konkrétního jedince může mít dopad i na jeho identitu, neboť sbíráním určitých věcí o sobě člověk cosi vypovídá: „Tam, v prvním případě, v té odhalenosti univerza, v celku bez distance, tam jsme takřka splývali s věcmi; zde, v tomto druhém případě, nám věci z dálky říkají, co jsme my.“ (PATOČKA, Jan. *Úvod do fenomenologické filosofie*, Praha 1993, str. 118)

Nahlédnout do sbírky je tedy totéž, jako nahlédnout do nitra člověka. Toto obydlí se do svých obyvatel otisklo přinejmenším stejně, jako se jeho obyvatelé otiskli v něm. (HOŠKOVÁ, Zuzana. *Sběratelství pod lupou fenomenologie*. In: *Mít a být: sběratelství jako kumulace, recyklace a obscese*: 2008. Praha: Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze, 2008, s. 79.)

Kde jsme

Popisovaný byt není velký a může být trochu troulfale jej dokonce bytem zvat. Prostor vznikl spojením bytu správce domu a přílehlího sklepa, který měl zrovna náhodou okna. Sedimentace je proces pomalý, ale spolehlivý. Tento byt sedimentuje již nějakých 35 let a jeho osobnost zraje podobně jako francouzský sýr.

K dispozici tu jsou dva pokoje, improvizovaná kuchyně, předsiň, komora a koupelna. Expanze ale pokračuje a volnou kapacitu prozatím poskytuje ještě domovní chodba a zahrada.

Uvnitř se běžně vyskytují minimálně tři obyvatelé, dalších x lidí zde má trvalé bydliště, periodicky tudy proplouvají návštěvy, také kočky a jiná zvířata.

Bufet raných devadesátých

To, co se v minulosti jevílo jako znouzečnost, je dnes označováno jako ekologické a tudíž etické chování. Pro jednoho

opotřebovaná a nepoužitelná věc, které je potřeba se zbavit, má pro druhého velkou hodnotu. (KOTALOVÁ, Kateřina. *Odpad pokladem: garbáž design*. In: *Mít a být: sběratelství jako kumulace, recyklace a obscese*: 2008. Praha: Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze, 2008, s. 96. ISBN 978-80-86863-25-2.)

Už samotné vybavení bytu je charakteristické. Neproběhlo zde komplexní zařízení nábytkem. Stejně jako u všeho ostatního i zde se celkový obraz vytvořil postupnou sedimentací. Vše potřebné poskytnuli známí, ekodvory, skládky, ulice, rušený hřbitov, či park.

Domov jako forma pietního wunderkammeru

Martin Heidegger předkládá na sbírkovnictví následující pohled: autentický způsob bytí je ten, kdy člověk v rozvržení života počítá také s vlastní smrtí. Rozrůstající se sběratelova sbírka s předzvěstí konce větší nepočítá. Sběratelství je obranou proti smrtelnosti a sbírky jsou menší či větší mauzolea (HEIDEGGER, Martin, „Věc“, v Martin Heidegger, *Básnický bydlí člověk*, Praha, 2006, s. 165). Naopak pojem dědictví z přítomnosti smrti přímo vychází. Pojem zděděná sbírka se tedy jeví jako oxymoron.

Předkové majitelky bytu se během svého životního cyklu nesoustředili na klasické syslení majetku hmotného, ale naopak se vyznačovali určitým jemnocitem, který je zabezpečil v oblasti konexí s pravděpodobně kvalitní a tvůrčí společností. Toto tvrzení neplatí, co se týče rodinného kutila Květoslava Vašíčka, nicméně generovaná tvorba byla jeho syny do inventáře rodinného „wunderu“ láskyplně zahrnuta a při opakovaných příležitostech hrdě vystavována na obdiv. (Květoslav Vašíček: *otec, majitel železářství, kutil, a potažmo i umělec původem z Kyjova. Jeho tvorba byla jeho syny Zdenkem a Pavlem povýšena na počín takřka umělecký a byla prezentována na několika výstavách. Pro zajímavost uvádím výstavu Jiný Kyjov, která byla uskutečněna v roce 2014 v GASKu v Kutné hoře. I přestože Květos ani jeho synové už nejsou mezi námi, mohu prohlásit, že pochodeň nezhasla a je nesena dál. Momentálně se autorka textu zcela vážně zabývá tím, že by uspořádala další výstavu v Londýně.*)

V rodině bylo vždy mnoho předmětů, které byly předávány z jednoho pokolení na druhé. V množině předávaného však více méně nefigurovaly nemovitosti. To bylo základním příčinou vzniku popisované situace. Také vzhledem k nevelkému počtu potomků, se souhrou okolností začal výsledek snahy několika generací kumulovat právě v tomto bytě, který se dá charakterizovat mnoha vlastnostmi, pojem „rozměrný“ však do výčtu nepatří. Předměty také samy o sobě často nezapadají do kategorií věcí, které má běžný člověk u sebe doma. Pro lepší pochopení situace uvedu jako příklad vybavení kaple: sochu anděla, svícny a oltářní obraz. (Na vlastním oltářním obraze je část

Kristova roucha zamažána barvou zcela jiného charakteru. Vysvětlení je prosté: malíř, ačkoli byl pravděpodobně ambiciózní, nepatřil k nejlepším ve svém oboru. Prabháb se Kristuspán zdál tlustý, což se protivilo jejímu křesťanskému citění, a tak modrou temperou Kristovi umalovala kus břicha. Tímto počinem se tak může hrdě zařadit do kolektivu seniorek se zaměřením na restauraci uměleckých děl hned po boku Cecilii Gimenez*. Obě tyto dámy měly pravděpodobně o Kristovi dosti svéráznou avšak přesnou představu.)

Hodnota takto vznikající sbírky je v její kontinuitě a je udržována jednotkou lidského života. Nastávají zde postupně se opakující procesy: předávání, zachování a sdílení hodnot. Samotný lidský život se stává součástí sbírky, a to jak obrazně tak doslova. Mezi předměty se občas vyskytují rovněž lidské ostatky. Tyto však přece jen tvoří výjimku – jsou součástí inventáře pouze na dobu přechodnou. S dalšími odchody se sbírka postupně rozrůstá.

Předmět je vedlejším produktem vztahu. Není zde významné umístění předmětu v rámci sbírky. Podstatná je pouhá existence předmětu. Aspekty biografie majitelky bytu jsou vkládány do věcí. (HOSKINS, Janet. *Agency, Biography and objects*. v: *Handbook of Material Culture*, Londýn – Thousand Oaks – Nové Díl, 2006, s. 75.)

Sběratelství vypovídá nejen o předmětech, ale také o vztazích a lidech. Jinými slovy, sběratelství je způsob, jak člověk může skrze předměty – nebo i zpředmětněné osoby definovat sebe sama (PACHMANOVÁ, Martina. *Úvod*. In: *Mít a být: sběratelství jako kumulace, recyklace a obscese*: 2008. Praha: Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze, 2008, s. 10. ISBN 978-80-86863-25-2.). Majitelka sbírky definuje svoje postavení a vztahy v rámci rodiny žijící jakožto její hlava a zároveň určuje vztah k předkům a tradici. Jednou se ona sama stane součástí sbírky, sbírka bude předána dál. Kruh se uzavírá – minulost, současnost, budoucnost.

Sbírka jako sbírka

Sběratelství je definováno jako proces aktivního osobního sběru. Předměty nesou význam památek, a tedy se jeví jako hodné sbírání i přesto, že pro mnohé mohou být vnímány jako odpad.

Ve smyslu evoluční teorie je sbírání konstruktivní součástí jak ontogeneze – původu a vývoje jedince, tak fylogeneze – vývoje rasy nebo druhu. Sběračský pud dle odborníků patří mezi instinkty náležející lidem a zvířatům (LÍSKOVCOVÁ, Anna. *Zatracení sběrači! O patologickém hromadění věcí*. In: *Mít a být: sběratelství jako kumulace, recyklace a obscese*: 2008. Praha: Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze, 2008, s. 57.). Sigmund Freud radí počátky sběratelství do anální fáze vývoje člověka. Sběratelský pud podle něj začíná ve chvíli, kdy se člověk naučí zadržovat vlastní stolici a je hrdý na to, že něco „vlastní“.

V prostorách bytu se skutečně nacházejí

i sbírky splňující všechny parametry sběratelství. Alespoň jednu sbírku vede každý obyvatel bytu, a přispívá tak k celkové atmosféře nasycené vysokou entropií.

Množiny předmětů, které podle druhu mohou mít charakter rozličných sbírek, vlastní každý z členů domácnosti. Většinou ale nesbírá z důvodu kompletování sbírky jako takové, ale z přesvědčení, že tyto předměty mohou být užitečné, případně cenné: větší množství originálních obalů a krabice od elektroniky, několik polic plných kuchárek, obsáhlá knihovna obecného zaměření, obsáhlá knihovna odborného zaměření, možná i kompletní brašnářská dílna, vybavení pro vaření za jakýchkoliv okolností, nářadí, hadry, fotografie, plastové misky atd. atd.

Zvláštní kategorii tvoří sbírky virtuální, které sic nezabírají místo fyzické, nelze je ovšem opomenout – počítačové hry, opět fotografie.

Prim však vede poměrně rozsáhlá sbírka francouzského detektivního románu. Aktivně a pečlivě vedená sbírka, která zřejmě zůstane v českých poměrech nedoceněna (u francouzských specializovaných knihkupců však vzbuzuje nadšení), nabývá významu i vzdělávacího. Je jako jediná s přehledem zpracována, s praktickým přesahem v podobě vzniku odborných prací a literatury.

Darem nezarmoutíš

Pokud jsou pravidla sběru známá i dalším lidem, mohou mít předměty formu daru.

Dávání darů je v Japonsku jedna z nejdůležitějších věcí. Japonci své okolí obdarovávají prakticky neustále. Nikdy neopomenou dovést dárek z dovolené pro svou rodinu nebo pro kolegy z práce. Dary se dávají většinou malé, aby se ten druhý necítil zavázán.

Japonské domácnosti jsou tak zaplněny drobnodary do té míry, že již zcela chybí kapacita pro dary, které přibydou v budoucnu. Japonci se k tomuto problému staví alespoň z části pragmaticky. Dárky nerozbalují a automaticky je přesouvají k další osobě, která má být podle bontonu obdarována. Skupina ostrovů v Tichém oceánu je tak uvězněna ve víru tvořeném úzkostlivou zdvořilostí a nechtěnými dary.

V našich zemích se tento fenomén díky rozvoji trhu v posledních letech objevuje také, i když má nepochybně jiný původ. Levné ceny nejrůznějších tretek, rukodělek, kých, elektrospotřebičů, praktických udělátek, módy a mnoha dalšího zajišťují pravděpodobně každé tetce, jistotu dobrého pocitu z toho, že opět dala všem ve svém okolí nájevo, že jí na nich záleží.

V dnešní době, kdy každý obchod vede podrobné statistiky o svých prodejích a reklamaci, je zejména po Vánocích jasné, že množství nevhodně zvolených a nechtěných darů je alarmující. Obchody uvádějí, že je těchto darů až jedna třetina.

Že utrpení obdarovaných je značné, dokazují i různé povánoční swap iniciativy, kde se postižení darem snaží svou újmu alespoň částečně vykompenzovat. Mnohdy neúspěšně.

Odmítnutí daru je totiž vnímáno jako ne-

Marcela Poučová v kuchyni, Foto: autorka

zdvořilost. Obdarovávaný se může bát, že by odmítnutím mohl ranit city darujícího. Příbuzní navíc často v domácnostech kontrolují, zda-li je dar přítomen, vystaven na odív, případně používán. Pokud nejsou jejich očekávání splněna, reagují popuzeně.

Ne každý je tedy schopen dary odmítat nebo dokonce vyhazovat. V některých případech si špatně zvolených a nechtěných darů i váží. Domácnost je zavalena balastem všeho druhu a kolektivní sobecká sbírka sociální bubliny se stále rozšiřuje. Pojem sobecký je zde na místě, neboť darující vidí důsledky svých činů, a přesto aktivně přispívají ke zhoršení stavu, třebaže by to ve vlastní domácnosti nestrpěli. Sběrka se projevuje jako patologický důsledek rodiny.

Terapie chaosem versus pořádek pro klid v duši

Pro mnohé se stává proces uklízení terapeutickým počinem. Za nablýskanou slupkou perfektní čistoty se mohou skrývat pocity úzkosti a zmaru. Uklízející se snaží o duševní hygienu tím, že uvádí okolní prostor do stavu podle svých představ a snaží se mu vtisknout vlastní řád. Uklizený prostor pak dává pocit kontroly jak nad nepořádkem a nepředvídaným, tak nad vlastním životem. Úklid může být také způsob, jak dostat druhého do závislosti. Uklízející říká ostatním obyvatelům domácnosti: Toto je moje území a mám nad tebou navrch. Tato forma šikany nutí dotyčné k různým formám útěku. Ti pak vyhledávají výlety do své fantazie nebo nacházejí útěchu v prostorách fyzických poskytujících svobodu. V pojednávání bytí se takto průběžně vyskytují uprchlíci z realit vyznačujících se přílišným množstvím zákonů.

Terapeutický účinek je hned dvojitý: Příchozí si odpočinou a stálce jsou ujištěny opodstatněností svého místa v chaosu vesmíru o ploše 64m², když si nejsou jisté, jestli si opravdu nic dokazovat nemusí, nebo svůj boj za řád už prostě vzdaly. Jedná se o tzv. strategii win-win, kdy dochází k oboustrannému vítězství a užitku (BEDNÁŘ, Vojtěch. *Strategie vyjednávání*. Praha: Grada Publishing a.s., 2012. 10 s.).

Závěrem

Ve zkoumaném bytě je sbírka tvořena dary, dědictvím a prostou kumulací bez přičinění samotné majitelky. Osoba matky tedy zaujímá roli sběrače sběratelství. Sběrka se tvoří sama, protože vznikají vhodné podmínky. V důsledku se jedná o kolektivní entropickou sbírku vznikající na základě gravitace souhry podmínek. Může být majitelka bytu skutečně označena jako sběratel, když ačkoliv se sbírka aktivně rozšiřuje, není to povětšinou jejím zapříčiněním?

Je také otázkou, jestli se zde jedná skutečně o sběratelství, pokud použijeme definici Russela, kdy je sbírání procesem aktivního, selektivního a vášnivého získávání a vlastnění věcí, které se vyjímá z obvyklého používání a vnímá se jako součást souboru neidentických předmětů nebo dojmů (RUSSEL, W. Belk, *Collecting in a Consumer Society*, Londýn – New York, 1995, str. 67.), nebo o sběr s přesahem až k tzv. hromadění, vzhledem k tomu, že nedochází k aktivní snaze o získání předmětů ani o jejich kategorizaci.

V rámci zkoumaného souboru je ale přístup k jejich získávání vlastně zcela legitimní. V opačném případě by se totiž mohlo jednat o činnost kriminální.

Antropologové už dlouho tvrdí, že věci se za určitých podmínek mohou jevit, nebo dokonce mohou jednat stejně svébytně jako lidé: takřkají mají osobnost, projevují vlastní vůli a jsou schopny akceptovat, nebo odmítnout místa, která jim určíme, a tudíž jsou svým způsobem schopny úsudku. Dané atributy schopnosti usuzovat jsou spojené s antropomorfizujícím procesem, díky němuž věci údajně disponují společenským životem stejně jako lidé, a mají tudíž nárok na vlastní životopis (HOSKINS, Janet. *Agency, Biography and objects. v: Handbook of Material Culture*, Londýn – Thousand Oaks – Nové Dílí, 2006, s.81-82.). Na základě empirické zkušenosti s tímto bytem mohu toto tvrzení jen podpořit.

Štěpánka Poučová

Do Háje:

Jó přechody a transformace vo tom vím svý...

Nejstrašnější je začít. Nevím, co mne to kdysi napadlo, začít žít.

Teď začínám psát povídku, keró napsal život sám.

My žijeme v Praze... to je tam... kde se jedná zjeví... Duch sám...

Něsu pražské Pepík. Su brněnské štatlař, žijící v emigraci. Chtěl bych jedné psát jak Goethe, Rilke, Marx, či autor Písně písní... ale když už tak Kazetel... ten se vymykal... duchem filozofické skepse... je čas žít... je čas umírání... je čas mozků vymývání... je čas plání letenských... je čas kriminálů... je čas pití levného piva... a Výčepní lihoviny... keré sme říkali Vajška... je čas siderických kyvadel... je čas solitérních manifestací sebe sama... je čas Boha umírání... je třetí hodina odpoledne... je čas přeshlapování... mezi květináči před Formanem...

Mám ty panáčky a zběsilé víly pod kůží... byla to podkožní aplikace autentického undergroundu v Čechách a na Moravě... Su Alberto Tommaso Moravia Štátlo...

Krásní lidé jak... Pavel Wiesner přicházel na třetí hodinu... nebo Jiříček Úl... myslel sem že je to potomek rodiny Uhlů... a on v jakési trifenidylové vychanosti mne naivu udržoval v té mystifikaci... a snad tvrdil že je podporován americko ambasadó... výměnou za bednu triřádků... vod naivního bludného Holandana... a do toho kolovala fotografie... Vancouver miluje Vaška... a životními oklikami a transformacemi sme se každé za sebe někam přerodili...

Dočín přes úletáka... kandidáta strany... ukopťenýho mamonáře... se navrátil k sobě sám... a je namachrované rocker... keré ze svého mamonu... je hodné... pustí chlup pro starý kámoše... ze kterých má hovno...

Štafla se definitivně přerodil v megaučtívače INRIHO... je chytré... Brno nesnáší kvůli drogovému egroru... keré mu štiplavě připomíná durman a rulík...

mnozí už s náma nésó... jen Karel Gott a Brko z Tábora je věčné... zaplatť pánbůh...! a Iveta Kometa to celý šupem zabalila... a její egror je s námi... vstúpila do mého bytečku v romským ghettu... měl sem tam bordel jak v tanku... nemytý nádobí... totálně volepený zdi fotografiema ze západních časopisů... v kuchyni rozvařené methamfetamin... rozházený pornočasáky... Iveta jak to uviděla... tak komisionálně pravila... no tady to taky vypadá... s tím sexuálním životem...! a já sem se hanbil... její sestra Jolana je dnes funkcionářko ve fanklubu Františka Zappíčka... a třeba Zuzana Antares kerá externalizovala veškeré bordel v hlavě do úspěšného okultismu...

a bludné Holandán z romského ghetta...? co s ním se přihodilo...? taky se několikrát „znova narodil“... a rodil se pravidelně s opovržením

k rození samotnému... snad uvnitř chápal... že je to klamný až kýčovitý proces... a tušil... že fasáda toho NOVÉHO... ZÁŘIVÉHO... a DEFINITIVNÍHO... je jen psychotickou OBLBENOSTÍ...

je čas popření veškerého času... je čas zpřetrhání lineární kauzality... je čas i nečas... je čas popírajících se homosexuálů... je čas vztyčených penisů... je čas povadlých řader... je čas vyčpělého charizmatu... RAF RAF RAF... je čas královských vzdušných sil... je čas odvážných městských gueril...

a probuzený Holandán bludný šel kupředu návratem k minulosti... už při první prohlídce sexuálně explicitní tiskoviny... propadl tenzi existenciální... z židokřesťanského imperativu na MONOGAMII... a dál bychom mohli hovořit o monoteismu... o monopenisu... o mononosu... a handicapované monomysli...

a vzdoroval celé svůj život monosofii a monovitalismu... a život bludného Holandana z romského ghetta... byl Portfoliem a Leporelem... a stal se polyglotem života s odporem k biflování... a všim čím byl... byl rád...

byl to blázen... byl to fetiš... a byl to básník... sociolog... autista profesionale...

a tento bludný Holandán započal řídit Vesmír sám... a stal se podivuhodným ředitelem Vesmíru... a splynul tak v davu frustrovaného lumpenproletariátu... a tento podivuhodný básník věděl... že jak si vzpomene na to... že on sám je brahma... stane se jím...

a zase je kurva v tenzi... vzpomíná... kurva hlavu by si zlomil... marně vzpomíná... snaží se... nevzpomněl si... kurva tak by chtěl být brahma...

on ví že je...!

ale nevzpomněl si...

20. června 2019, Droždín, T.H.(c)

Mukundha Mukundha Krishna ...

me džava te pisinel...

odskočil sem si na autobusácké hajzl... a pochcal sem si uniformu... je to sublimovaný výraz odporu k uniformitě... to pnutí mezi mým bohémstvím a životem zglajchšaltovaného panáka v systému mne vede, že se třeba o to víc pochčím... Patti Smith zpívá... pissing in a river... ano, je to výraz svobody... má verze by byla... chcaní na vlastní uniformu... to byl červencový úvod k letné úvaze... a nyní...

póštěl sem v lodi chrámové hinduistické bhajan... Mukundha Mukundha Krishna... je to celkem rytmický... océpá to... Mukundha je jedno z mnoha označení Krishny... a znamená to... světe div se... Květ...

bhajan byl docela vohulené... a lidé kupodivu seděli jak v hinduistickém chrámu... posvátno

úctó zařezaní do sedadel... a ten Mukundha to celý sichroval...

včera na sténým sedadle seděli tak dvanáctiletí Cikánci... jeden z nich normálka vytahoval z gatí čuráka... su romofil... nechal sem ho bét...

Mukundha Mukundha Krishna... Květe Květe Křišno...

zajímavý... víš, jak se řekne mongolsky květ...? nevíš... cecek... a dokonce mají takový ženský ména...

nebo póštím bhajany ve znění... ne naschvál... to je kapric Všemomíra... bhajany... Om Kundalini... zas a zas...

a vono to vlastně vystihuje moji životní ambivalenci... to je totiž vystíhovaná rozpornost... hluboký zájem o věci hlubinně duchařské... a do toho hlubinný živočišný a neotřesitelný zájem o věci pornografické... pornografický spiritualismus... bestie šestsetšedesát šest... vycházím z domku toaletního a okultistického... kde sem potřísnil sebe sám... a uniformitu... sprchou zlatou...

v hlavě mám furt čerstvý náladový song... Mukundha Mukundha Krishna... z domku vycházím... a partička novopečených pubertaček se shlukla před okultistickým domečkem... a só napojený na kolektivní myšlenky... a alfa pubertačka hned hlasitě trósi...

to je kunda jedna malá drzá... a říká to asijské kámošce... ta mile a znovu přikyvuje... to je kunda jedna malá drzá...

ještě objímač stromů na nafukovacím člunu tady chybí...

kupuju si kafe...

potkávám své vyvolené... to je počasí na piču... hlásí alfica... a asijská dívenka naslouchá... přikyvuje... sóhlasí...

a teď ten klíč... pokus rozluštit to... myslím že by to tak opravdu mohlo být...

solidní asijatka... vnučka Maa i Siddharty... není tupá a nekýve primitivismu... mladá konfuciánka má po tisíciletí v krvi... ona ví... ona zná... že tato expresivní slova... jsou hlasem volajícího na póšti... pubertální alfica tluč na nebesko bránu... je autentická... neťuká jak dement... ale mlátí do nebeských vrat jak Rychtář... celá říčná... zpocená... do půli těla svlečená... a když jí otevřou... ona suverénně... noblesně zahlásí...

já bych si jen smyla hormonální pach z mých prstů... které jsem byla pudem nucena použít...

správci nebeských vrat se nezmůžou na slovo... ona vejde... prsty si důkladně omyje... ruce osuší... poděkuje... zašklebí se...

a sebevědomě odejde... navždy...

do své nirvány...

4. července 2019, Olomouc, T.H.(c)

Z dopisů:

Milý Eriku, máš narozeniny.
Někdo mi říkal,
Že jsi měl obavu
Nebo jsi dokonce hořekoval,
Že nejsou motýli.
Opouští nás spousta věcí a lidí,
Ale našťástí motýli ne.
Zatím.
Asi jsi na místě, kde nejsou.
To bys musel být blíž
K bodlákům a kopřivám.
Včera letěl admirál,
Paví oko, strakatý, rezavý,
Dnes další druhy, asi babočky,
V noci omračující stužkonoska,
Asi vrbová.
Pro zpestření mezi nimi
Sršeň a netopýr.
Vůbec se mi zdá, že jsou
Okolo mne tak nahusto zvířata,
Že rukama mávajíc,
Jen těžko se prodírám vpřed.
I zpět.

Eva Macholánová, 16. 7. 2018

Milá Evo, jsem moc rád, že ses ozvala. A s jakým tématem! Víš, v mém současném životě právě takové drobnosti (jako že vidím jednoho motýla za týden) hrají ohromnou roli. Každá maličkost při zvětšení šíře – nutného – vnitřního záběru, který je úplně jiná, než jako když jsi „ve víru světa“ a společnosti, je úžasná. Nesmírně to posiluje a velmi obohacuje pohled na svět, který najednou, jako kdyby byl mnohem zajímavější, než jak Ti dříve připadal. Zvláštní zkušenost. Velmi osobní. Ale tak to je – a má být – se vším. Ještě jednou díky – a pozdrav všem u Vás!

erik, 18. 7. 2018

Traumerův sloupek: Zvířata

Starej jezevec už několik dnů nevylezl ze svého bytu. Neměl prostě náladu na ostatní. Děsně ho štvali. Hlavně želva a šnek, kteří bydleli vedle, byli v důchodu, všude se pletli se svými trekkingovými holemi a příšerně páchli močovinou. No prostě byli neskutečně otravní.

Jak tak roky běžely a jezevec stárl, bylo všechno čím dál horší. Před pár lety ještě chodil do druhého patra obšťastňovat slonici, ale ta si potom přes internetovou seznamku nabrnkla hrocha a byla z toho láska jako hrom a každou noc divokej sex, kterej nikdo ze sousedů nemohl přeslechnout. Slonice to prostě se samci uměla. Jezevec měl ještě kdesi v šuplíku sekretáře úplně na dně schované společné fotografie z dovolené v tropech. Vzpomínal na ni sice v dobrém, ale jejich rozchod ho hluboce zasáhl, a tak začal docházet k prasnici, která byla místní psycholožkou. Schůzky s prasnici dávaly jezevci hodně, dokázal se tak lehčeji odpoutat od slonice a srovnávat s tím, co se stalo. Teď popíjel kávu a četl si básnickou sbírku od svého přítele kozla. Kozel nebyl nikdy dobrým básníkem, ale přízněme si, kdo jím možná mohl nalít další sklenici piva, jenže už vlastně ani neměl chuť. Místo toho zapnul počítač a pohrával si s myšlenkou chvíli si zachatovat s kosatkou. Jezevec byl přímo vysazený na plnoštíhlé samice. Miloval je. Rád se dotýkal jejich špiček a jazykem olizoval oblíny jejich těl, ať již reálně nebo virtuálně. Kosatka zrovna nebyla online a tak zkusil medvědice. Medvědice měla podle fotky na profilu jemný knírek pod nosem a celkově byla porostlá nádhernou, hustou, tmavou srstí. Musela mít i výstavního bobra, ovšem to na profilovce nebylo vidět, tak si to mohl pouze představovat. „Třeba se holí.“ snažil se mu našeptávat jeho vnitřní hlas. „Ne!“ vykřikl a touto odpovědí rázně odehnal a zaplašil veškeré myšlenky na takovéto nechutné čuňárny. „Přece se nebude holit.“ poznamenal si pro sebe ještě: „Co by to proboha byla za zvíře? Holit se.“ Ťukl do klávesnice, aby odeslal svoji zprávu pro ni a zašklebil se. Jak si tak psali, čas utíkal a venku se pomalu začalo stmívat. Medvědice se po netu rozplývala něžnostmi, kyberneticky se lísala a slibovala takřka i nemožné. Navrhovala schůzku, nejlépe co nejdříve, tedy ihned a nejspíše ještě ten den večer. Jezevec, ač byl ze začátku spíše zdrženlivější na její hru rychle přistoupil a vzrušeně odpovídal na všechny její ataky. Dobré bylo, že bydleli ve stejném lese, v podstatě nedaleko od sebe a tak nic nebránilo tomu, aby se opravdu sešli. Dohodli se na schůzce v místní kavárně, stylově pojmenované Krmelec. Jezevec vypnul počítač, oblékl se a vyrazil. Neuběhla ani čtvrt hodina a už se objímali na pohodlné lavičce uvnitř kavárny. „Ještě za studií jsem si vzala pštrosa, ale on byl strašné prase, tak nechutné. Po roce jsme se rozvedli.“ sdělila mu medvědice něco málo ze své minulosti.

„Já to chvíli táhl se slonicí. Opustila mě a teď chodím k prasnici, abych se z toho dostal.“ přiznal jezevec. „Prasnice je dobrá, také jsem k ní chodila. Znáš ji již dlouho. Má moc pěkná selátka. Také bych někdy chtěla mláďata. S pštroskem jsem byla březí, ale přišla jsem o to.“ držela nenucenou konverzaci. „Mohli bychom mít mladé spolu. Z každého vrhu několik.“

snažil se jí vlichotit. „To ano, to bych také ráda, ale teď...“ sklonila se k němu a políbila ho na tvář: „teď bych si to s tebou chtěla pořádně rozdat. Jsem totiž nadřzená jako stepní koza. Jak dlouho jsi to neměl?“ zeptala se. „Nevím, jestli ti na to chci odpovědět.“ zrudl jezevec.

„Tak se skoč vyčůrat a potom mi odpovíš.“ usmála se přímo ďábelsky. Jezevec se tedy zvedl z lavičky a zamířil k toaletám a ještě než tam došel, stála mu medvědice za zády a tlačila ho před sebou do té doby, než za nimi zaklaply dveře samčích toalet. Tam ho přitiskla ke zdi a chlupatou tlapou se jí podařilo nahmatat vypínač, kterým zhasla světlo. Toalety rázem potměly. Sáhla mu do rozkroku a přilepila se k němu jako moucha na mucholapku. Jezevec byl nadšen, ráno to tak nevypadalo, ale večer přece jenom zasunul. Šťastný to den. Dělal to tvrdě a medvědice přitom bručela a jezevec chrochtal, přesně tak, jak ho to naučila prasnice při relaxačních dechových cvičeních. Jezevec chtěl zrovna medvědice zvednout levou nohu, aby se do ní lépe dostal, když místo její nohy uchopil do tlapky trekkingovou hůl. Světla se rozžala a jezevec se díval do tváře šnekovi. „Dobřej večír sousede.“ zaskřehotal šnek a jezevec vyvrcholil, Medvědice se upravila, zapnula knoflíčky na halence, popotáhla sukni a pospíchala zpět na pohodlnou lavičku k rozpité lahvi vína položené na stolku. Šnek se odploužil k pisoáru a jezevec ještě chvíli zůstal stát a přemýšlel o tom, co odpoví medvědice na její otázku, kdy že to měl naposledy.

Herman Traumer miluje zvířátka a vrátí se za vámi v příštím svém sloupku.....

I.K.

Recenze:

Erikovo psaní na vodu palbou kulometnou...

Právě jsem dočetl poslední dva díly blogů Jaroslava Erika Friče, které nedávno péčí nakladatelství Dauphin vyšly knižně pod názvem „psáno na vodu palbou kulometnou“ (III. a IV.), jedná se o záznamy z roků 2009 a 2010.

j.e.f. na druhém ročníku festivalu Homér's Memorial v brněnském Boru. Leden 2013, foto Arnošt Zukaz

Bolestně (a opětovně) si uvědomuji, jaká persona, jaký člověk v Erikovi odešel. Jeho zápisky, zaznamenávající až na dřeň sesbíraný pel života, života žitého v souladu se sebou samým, neokázale za hranici chudoby a pořádku na cestě. Přesto byl jedním z nejbohatších, nejsvobodnějších lidí, které jsem znal.

„Na co si stěžujeme? Co vlastně vůbec chceme? A čím jiným jsme poráženi, znevýznamňováni, než vlastní malověrností, leností a jako lepra šířící skeptici. Člověku k životu stačí málo: něco jídla, voda, střecha nad hlavou a místo, kde může spočinout k odpočinku. Není a nemůže to být místo setrvání, jen místo občerstvení k další pouti, jejíž konec je možná na dohled. Proč tedy se člověk noří do pavoučích sítí ustavičného vydělávání a neméně ošidných osidel permanentního utrácení, které je jen další skrytým projevem otroctví? Jak je mi blízký Sokratés na athénské tržišti, rozhazující rukama a volající: „Tolik věcí, které k životu nepotřebuji!“ (11. 8. 2009)

Jeho zápisky, blogy, komentáře, poznámky, které takřka denně zveřejňoval na facebooku, byly vždy výstižné, inspirativní, moudré, podloženy vlastním životem, vlastní zkušeností, vlastní pamětí. Žádné mudrování nad rozlitém mlékem, ale vždy přesně mířený úder, který v jedné, dvou větách vydal za celostránkové novinové články. Přitom si nikdy nečinil sebemenší nárok na uznání, na potvrzení „své“ pravdy, naopak: „nestojím o sarkofág před smrtí, chci být zranitelný, chci být obtěžován, chci být atakován, jak jinak poznám, že žiji?“ (16. 5. 2010)

Při čtení jeho knih jsem si s lítostí uvědomil, jak mí nedocenění přá-

telé odcházejí, aniž by byl v záloze někdo podobný, někdo, kdo by tak elegantně a zároveň pokorně dokázal osedlat ducha doby z pohledu mě tak blízkého; „většina“ chce něco jiného – ukrást, rozkrást, rozbít, užít si, jak víme (11. 4. 2010).

Díky němu jsem si nadsmrti zapamatoval bonmot, že „když máš na něco odlišný názor, než já, je to naprosto v pořádku, protože kdybychom ho měli na všechno stejný, pak by tady jeden z nás byl zbytečný“. Jak v tom cítím nepředstíranou sílu lásky k bližnímu i odpuštění jeho slabostí!

Oba tyhle útlé svazky (jimž předcházejí díly blogů z let 2007 a 2008) lze mít neustále po ruce, na nočním stolku jako privátní breviář a občas v nich zalistovat. Na okamžik se začíst a uvědomit si sama sebe, své místo na světě, marnost s jakou bojujeme s časem a pošetilost „bankovního sektoru“, když život se odehrává jinde. „... žádné opatření ve sféře morálky, politiky a i umění nic nezmohou proti horoucnosti okamžiku, třpytu individuálního života a 'zamyšlení nad neznámým'. Na tyto okamžiky čekám.“ (5. 1. 2010)

Slabou útěchou je, že po Erikovi zůstaly nejen tyto zápisky (a doufám, že se objeví i další díly), ale že odešel smířený, že se nevzdal snadno, a do poslední chvíle trpělivě a neúnavně pracoval pro svou societu, která pro něj byla – hned po víře – vším. Jeho život i dílo došly naplnění a splynuly v jedno, i když vlastně souzněly v pravdě už za Erikova života.

„Duch odejde bojovat na jiná místa. Řeklo by se: Zase se uvidíme! Pravda, uvidíme se zas, ale už to nebude tak naivní, důvěrné, jak je možno jenom v těle, v té uzavřenosti, v tom omezení. A to je člověku líto – Potom se potkáme ne jako dva lidé, nýbrž jako dvě říše se všemi rozmanitostmi a komplikacemi.“ (Otokar Březina, 1931 / 12. 2. 2010) Tak myslím, že už několik říší se potkalo a vždycky, když zazní na

nebi hromobití, asi nahoře naši přátelé cosi řeší, je jich spolu až dost. Ale zůstalo tady po nich smutno, mor a kurděje.

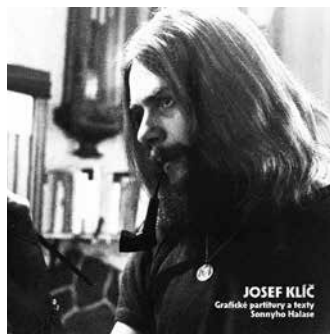
Vladimír Lábus Drápal

Ears&Wind Records:

Archiv domácího undergroundu

Záviš
U prdele
CD, 2018, náklad 500 ks
Nahráno ve studiu Giovanni
ve Znojmě na den vzniku
Československa

Josef Klíč
Grafické partitury a texty
Sonnyho Halase
CD, 2016, náklad 300 ks
Deska vyšla k Sonnyho
nedožitému sedmdesátinám

Tiché lodi
Časy vody
CD, 2015, náklad 300 ks
René a Cipísek z Hynkových
zámků v příběhu ticha, který
kdysi dovezly lodi

Já jsem poznal
U nás na hřbitově
CD, 2012, náklad 300 ks
Nahrávka ze studia Chlív. Dost
zásadní kapela brněnského
podzemí

Stará dobrá ruční práce
Its Only Pop
CD, 2010, náklad 300 ks
Nahrávka punkové kapely, která
však nikdy neměla s punkem nic
společného

Špinavé spodní prádlo
Rány na buben
CD, 2015, náklad 300 ks
Holomócké underground na
debutním CD natočeném
v brněnském Chlívě

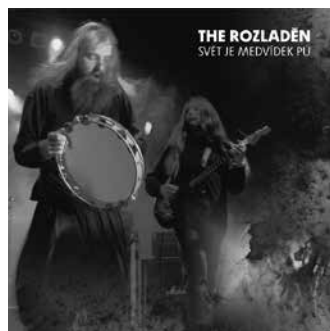
Nimoc Kvintet
Nic moc nečekejte
CD, 2014, náklad 300 ks
Dekadence, kravál, kakofonie
a ozvuky let šedesátých. Texty
Homér a Angelos Morfeos

Terra Ignota
Hlídám si vzdech
CD, 2017, náklad 300 ks
Velmi zasloužilá pražská un-
dergroundová kapela na
krátkometrážním debutu

Hrozně
Už není čas
CD, 2018, náklad 500 ks, reedice
Nahrávka, která vznikla třicet let
po založení kapely a je prvním
regulérním nosičem Hrozně

The Rozladěn
Svět je medvídek Pú
CD, 2017, náklad 300 ks
Pečlivě vyřídný výběr tvorby
Undergroundové kapely z novo-
hradských hor

Lennoníada
Music Session 1985
3CD, 2012, náklad 300 ks
Opulentní vydání archivních
nahrávek na 3CD doplněných
rozsáhlým bookletem

Balet Československého
rozhlasu
Kam kráčíš maličká
CDr, 2016, náklad 100 ks
Limitovaná řada na CDr
s dvanácti nahrávkami z Chlívá

Nahrávky a knihy vydavatelského sklepa Ears&Wind Records získáte z první ruky na Dřevěné cikádě (www.drevenacikada.cz). Ceny mírné, nabídka lákavá. Vydavatelství Ears&Wind Records je ryze nekomerčním projektem, veškeré námi vydávané či spoluvydávané tituly jsou samizdaty. V oficiálních distribucích obvykle tyto knihy a nahrávky neseženete. Skladby z nahrávek vydaných péčí Ears&Wind Records si můžete poslechnout na rádiu Dráták (www.dratak.cz). Nejkomplexnější katalog vydaných titulů pak naleznete na www.spodniproudy.cz.

Doporučujeme:

Potulný dělník
devatenáctý ročník festivalu
25./26. 10. 2019 BRNO
YACHT CLUB
ULICE KOLEJNÍ 2835/6, VSTUP 150 DEN, 250 OBA
INFO: WWW.SPODNIPROUDY.CZ, ZACÁTEK V 18.00

ŤOVAJZ & SPOL.: BÁSNĚ J.E.FRIČE
TATIANA FIALOVÁ
VOJTĚCH LANDA
ŠÍLENÝ UM PAKULTURY
FRIDRICH LAMRAM JAM
IVAN BABORÁK & DAN VLČEK
BUMFRANG3
IVAN MOTÝL DOMINIK BÁRT
MIRA FILIP KLEGA
KUBÍN JAKUB CHROBÁK
VLADIMÍR JAROMÍR HORÁK
POSTIŽENÁ OBLAST

8. září 2019 Nábřeží PFB 6, Přerov: PŘEROVSKÉ DVORKY
Replika hudebního festivalu: **ZABLOUDILA, BASILICA AURAL, KAMIL HOLUB, OBLIGOD, FUSSION, SKOVKA, MANCUSO, CTIB, ČERNÝ PENICILIN**, Výstavy, program pro děti...

25. září 2019 Křest knihy Marie Jehličkové – Mříže z masa
hudba Ťovajz & spol. – Píseň démona ústavní noci (na text Karla Šebka)

19. října 2019, Dobšice u Znojma: FOTOPOETICKÝ VEČER
DIE REARTOVANÝ KOKSOPLYN

PŘIPRAVUJEME:

LES - KRÁKOR RETROSPEKTIVA podzim/zima 2019

Podrobně: www.spodniproudy.cz

Důkazy: Krákor 2019

Fotografie na str- 12-13: Krákor 2019. Autoři snímků: An Anus (2, 8), Maryen (4, 7), Vlad Sabo (9), Dušan Matuška (1, 3, 5, 6, 10). Archiv fotografií z festivalu na www.spodniproudy.cz

Předplatné:

Můžete si předplatit libovolný počet výtisků a 30 Kč. Porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena, případný výtěžek bez uzardění propijeme. Příklad: roční předplatné od 150 Kč, případné přílohy v ceně. Kontakt: igor.latal@hotmail.cz, Archiv: spodniproudy.cz

Oheň na střeše:

Hoří brazilský prales ••• Trump zrušil cestu do Dánska, protože mu Dánsko nechce prodat Grónsko. ••• Hrst ořechů denně výrazně posiluje libido u mužů a zlepšuje kvalitu orgasmu. ••• V Norsku našli dvě stě mrtvých sobů. Vědci z jejich smrti viní klimatickou změnu. ••• Ženy předstírající orgasmus tak činí nejčastěji každou třetí soulož. ••• Novým britským premiérem se stal bigotní islamofob a demagog Boris Johnson. ••• Britské letectvo poprvé povolilo vojákům nosit plnovous. Musí ale být vždy pečlivě upravený. ••• Zemědělci nadále nesmí plošně užívat jed proti hrabošům. Mohou ale požádat o výjimku. ••• Z přednášky polsko-amerického profesora historie Marka Chodakiewicze v Polském Ústavu národní paměti se člověk mimo jiné dozví: homosexuálové si strkali do konečníku živé křečky, aby nedostali AIDS; ideologie LGBT je jen nástrojem pro revolucionáře, jímž usilují zničit všechny normy, a pak budou deportovat všechny heterosexuály do koncentračních táborů; křesťanství nás učí – i nevěřící – abychom se navzájem milovali a respektovali. A „šoustat kakaové oko“ to není; Markýz de Sade praktikoval anální sex, protože tak ideologicky prokazoval svou nenávist k Bohu. Protože nic jiného neuráží Boha tolik jako stríkat sperma mezi hovna... ••• Ruská agentura pro atomovou energii Rosatom oznámila, že při testu rakety na plovoucí plošině zemřelo pět jejích zaměstnanců. Nepřímo tak potvrdili dříve popíraný únik radioaktivity. ••• Japonský ministr zdravotnictví Takumi Nemoto se ohradil proti japonské verzi kampaně MeToo, která se jmenuje KuToo dle slov kutsu a kutsú, tedy bota a bolest. Vyjádřil tím nutnost nosit v práci vysoké podpatky. ••• Vozítko Curiosity na Marsu na jednom ze snímků zachytilo útvar, který připomíná kus nohy nebo botu. ••• Když jsou muži nevěrní, zvyší frekvenci soulože i doma. ••• Výroba 1 kg hovězího produkuje tolik uhlíkových emisí jako ježdění autem celý jeden rok. ••• Při pozorování pornografických materiálů se v mozku vylévá velké množství dopaminu. Pokud se to opakuje, mozek si na tento hormon zvykne a vyžaduje stále vyšší hladinu. Stejný princip funguje v mozku narkomanů a stejně jako u nich sledování porna zmenšuje mozek. ••• Ve Washingtonu spáchali sebevraždu dva duchodci, kteří neměli na zdravotní péči. ••• „Byl jsem gay, ale vyléčil jsem se,“ tvrdí filipínský prezident Duterte. ••• Ve Francii probíhá soud s manažery společnosti France Télécom, kteří se měli dopouštět psychického násilí a šikany na zaměstnancích, z nichž šedesát si následně vzalo život. ••• Ženskému hnutí Mugrons Lliures v Barceloně se podařilo prosadit koupání v městských bazénech nahoře bez. ••• Windows 7 končí. Za půl roku se o ně Microsoft přestane starat. ••• Několik desítek účastníků polského Kempu pro klima se pokoušelo dostat do povrchového dolu u Konina. Policie proti nim použila slzný plyn a obušky. ••• Lidé zastřelení kuší v bavorském Pasově zemřeli dobrovolně, uzavřela případ policie. ••• Finančník Epstein obviněný ze zneužívání nezletilých spáchal ve vazební věznici v New Yorku sebevraždu. ••• Jiří Ovčáček, ředitel Tiskového odboru Kanceláře prezidenta republiky a mluvčí Miloše Zeman, už přestal hledat neexistující článek Ferdinanda Peroutky „Hitler je gentleman“ a od konce srpna se vrhne i na moderování vlastní show na TV Barrandov. ••• Berlínský soud řeší případ diskriminace dívky, kterou nepřijali do chlapeckého sboru. Omezení přístupu do sboru na chlapce údajně nepřijatelně diskriminuje opačné pohlaví. Tento pěvecký sbor funguje stovky let a v současnosti v něm zpívá přes 300 chlapců. ••• V Bostonu se konal pochod heterosexuálů Straight Pride Parade. Mottem je „Je skvělé být heterosexuál“. Akci pořádá hnutí, které požaduje toleranci, ale pro všechny, nejen pro komunitu LGBT. ••• Brazilský prezident Jair Bolsonaro obvinil ekologické organizace, že ony zapalují požáry v amazonském pralesi. ••• Trumpova administrativa hodlá brzy zveřejnit smlouvu s Tálibánem ••• O2 odškodní diváky, kteří kvůli chybě serverů neviděli fotbalový zápas ••• Furt je sucho.

Φ&Γ

Tiráž (nikdo nechte): Uši a Vitr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel
Redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Hausmann • přispěvatelé: Miky Marusjak, Vladimír Jaromír Horák, Ta Pájka, Vojtěch Landa, Lábus, Ivosh Krejzek, Luboš Vlach, Květuzor Škvírkó, Jan Kozák, Tomáš Hájek, Štěpánka Poučová